

E
Z
E

A.F. LANGE
A.F. LANGE

RUD LANGE

ENE

OMSLAGSTEGNING AF
BARON ARILD ROSENKRANTZ

KØBENHAVN
J. FRIMODTS FORLAG
1908

*Teil hende,
der Eiser hende!*

STADT
1880

J. COHENS BOTRIKKERER
(GEOR. A. BACH)

*Det er tungt at skrive
om sin døde Ven.*

MISKLANG

DE vokser de tusinde Tanker.
De Tanker, der ej burde findes. —
De pinte Hjerter de banker,
de Hjerter, der aldrig vil lindes;
for Livet har Sorger kun i Gem,
bag alting, der titter Døden frem.

Saa mange Mennesker fødes,
med Kraft gaar de Livet paa Klingen;
men Kraften, Kraften den dødes,
og stækket blir Frejdighedsvingen,
thi intet kan naas foruden Strid,
og ung blir gammel paa ringe Tid.

Det Blod, der rinder i Aaren,
det runder Døden i Møde.
Det Blod, der grønnes i Vaaren,
det grønner sig selv tildøde.

Og Hjertet, der fordum banked saa støt,
det ligger i Jorden — er isned og dødt.

Og alle de Klokker, der kimer,
laa helst som Malm i Bjerget.

FORKLARING

DEN dybe Melankoli og den stille Sorg er stumme, det forrevne Indre skjules bag et roligt og behersket Ansigt; — men læg Mærke til Øjnene, de har intet Hjem, og Taarernes Kilder er længst udtørrede.

Den vilde Fortvivelse skriger ud, den mangler Rytprad, kan ikke styre sig, og den vil hulke sig frem til Forklaring.

Forklaring! Bryder I, der stod mig nær, jer om at faa Forklaring om mig, skal I faa den, men da maa jeg ulejlige jer med at læse disse Blade, — — — —
hvis I da gider.

Jeg er død nu, og I synes maaske, at jeg ikke mere er en Tanke værd, at I nu roligt kan lade den Fugl være fløjet.

Værsgo! lad mig være fløjet; jeg lærte mig selv at bruge Vingerne, og I saa aldrig, hvor min Flugt førte hen.

Naa, jeg brød mig som levende ikke om jer Medynk, og jeg trænger mindre til den, nu jeg ikke er mere; men er der blot een af jer, der har lidt Tanke for mig, saa overgiver jeg med inderlig Glæde og dyb Forundring disse Blade i hans Hænder, idet jeg

beder ham læse dem med lidt Eifertanke, — uden at jasje noget igennem.

Er min Fordring eller Bøn for stor, læg saa Op-
tegnelserne til Side eller brænd dem, jeg har ikke
skrevet dem, for at der skal drives Halløj med dem.

Nej; jeg har skrevet dem, for at I ikke skal faa
et galt Indtryk over det, at jeg selv bestemte min Død.

Ved et Selvmord gaar der altid saa mange usande
og daarlige Rygter, dem vil jeg nu slaa en Pæl gen-
nem ved at nedskrive den virkelige Grund, —
men jeg kan ikke gøre det med faa Ord, jeg maa
bruge mange, mange Sider, saa faar I ikke halv Be-
sked, og saa kommer I ind i mine Tanker gennem
et langt og for mig usigelig tungt Aar.

Tro ikke, at jeg har ført Dagbog over min Sorg;
nej, jeg har skrevet ned, naar jeg har følt Lindring
ved at skrive, — i Øjeblikkets Stemning — maaske
svarer det ene ikke til det andet, men hvornaar er
to Stemninger ens.

Min Sorg, der har dikteret mig, var paa en
Maade lykkelig, men den brændte i mig med saa
mægtig en Ild, at kun Døden mægtede at slukke den.

Du, der læser mig, — jeg beder Dig — læs mig
med lidt Varme, for jeg vil give Dig Indblik i min
Kærlighed, jeg vil søge at ridsse et Par Linjer op om
hende, der altid sagde:

„Hvordan kan man være lykkelig uden at elske,
og hvordan kan man elske uden at være lykkelig.“

I.

NAAR Mørket falder paa, naar de store, dybe Skyg-
ger dækker ud, naar Nattesortet sætter Punk-
tum for Dagens Arbejde og Lyset, er jeg bange for
at være ene, bange for at være for mig selv.

Tro ikke, min Angst gælder noget levende Væ-
sen, og overnaturlig Frygt naaede aldrig min Fatte-
evne — — — — — Nej! jeg er bange for min
Hjerne, bange for de Minder, den rummer, ængstes
for de Tanker, der kan opstaa i den.

Hvordan skal man undgaa sig selv, — og hvor fin-
des der et Skjul til det mørke Sind?

Flygte for sig selv, flygte fra sin Tanke, — det
nytter intet.

Tankerne de følger lige saa troligt som ens egen
Skygge, lige saa trofast som Modgang følger Med-
gang, lige saa sikkert som Sorgen trasker i Dødens
Fodspor.

Aldrig kan jeg lade Hvile falde paa mig, for jeg
har ingen Fred — — — aldrig har jeg et Sekunds
Tankefrihed.

Er jeg rolig et Øjeblik, er jeg i samme Aande-
drag knuget til Jorden, som jeg var stemt ned ved en

mægtig Kraft, der jager tusinde Tanker gennem mit sorgslidte Hoved, og de tusinde Tanker, min trætte Hjerne arbejder med, gælder alle een.
Hende!

Og mit Følelsesliv er blevet unaturligt.

Jeg kender knap mig selv igen.

Jeg faar Lyst til de vildeste Fornøjelser, jeg føler Trang til at drikke, — — eller jeg lider af et sugende Begær mod at trykke et elskovsdirrende Kvindelegeme mod mit, indsuge Duften af Kvindekød og mærke dets Nerver vibrere i elskovssyg Længsel.

Endnu har jeg været Herre over mig selv, endnu har jeg kunnet styre de nagende Længsler, — men hvorlænge vil det vare?

Det skal vare! Det skal vare!

Lad mit Tungsind nage og pine mig, som det vil, lad mine Længsler sønderlide hver Fiber i mig, lad mine Lidenskaber blæse op til den vildeste Orkan, saa det hylér og piber i mig, lad der ske mig, hvad Skæbnen end finder paa, jeg skal nok holde Stand, for jeg ved, at det er Forsynet, der sætter mig paa Prøve, i hvad der end kommer for.

Jeg er tit vild, jeg ved det!

Jeg ved det lige saa godt, som jeg ved, at jeg har bandet min Moder, fordi hun fødte mig, og bandet Gud til Helved, fordi han førte „hende“ paa min Vej, for hurtigt efter at rive hende bort igen.

Jeg kender mig selv saa godt, jeg ved altid, hvad

jeg gør, men jeg angrer ogsaa, naar mit Sind har ført mig bort fra Fornuftens Vej.

II.

Vi er trofaste mod hinanden, — jeg mod min Sorg og min Sorg mod mig, — vi kan umuligt skilles.

Da Forsynet tog hende fra mig, gav det mig en Dødens Sorg istedet, og nu holder vi troligt sammen, lige saa trofast, som hun og jeg gjorde.

Mit Liv har været en Famlén i Tungsind og Fortvivelse lige siden hendes Død, jeg er som mellem to stærke Magneter, den ene er Minderne, der med sine lange Negle slider i min Hjerne, — den anden er Længslen efter Livet bag Døden, men den sætter en graa, uigennemsigtig Taage for Øjnene af mig. — Men naar Øjenlaagene for sidste Gang lukker sig, vil Taagen lette.

Hvornaar det kan ske, er der kun een, der ved.

Dagen er bestemt, og det er mig selv, der kender den.

Men der er længe til, — et halvt Aar er lang Tid for en utaalmodigt ventende, og jeg maa ansætte mig for at naa Dagen paa roligste Maade.

Naar jeg er i min Gerning, kan det nogenlunde gaa, der kan mit Arbejde sprede, men naar jeg intet har at sysle med, naar Aftenen er inde, melder

siraks Sorgen sig ved at banke paa min Hjernes Dør, og samtidig med den smutter Minderne og Længslerne ind.

Om Aftenen var jeg allestider sammen med hende, — nu er jeg saa ene, saa usigelig ene.

Aldrig staar nogen og venter paa mig, naar jeg gaar fra mit Arbejde.

Hun var der altid.

Om Sommeren tog vi ud at cycle, om Vinteren gik vi altid hjem til hende eller mig.

Hjem for at holde Mørkning. Vi anbragte min gammeldags Gyngestol foran Kakkellovnen, og naar hun satte sig paa mit Skød, gød Gløderne fra Ovnen et Purpurskær over hendes Kinder, og rundt i Ramnernes Glas laa Striber og Flader i Purpur, der nu og da sløredes af den tætte, blaa Cigaretrøg, der i store Bølger svævede som Taage i Stuen.

Og hun slyngede sin Arm om min Hals, fortalte, mens hun saa mig ind i Øjnene, en af sine mange smaa Mørkningshistorier.

De handlede altid om den lille Dreng, vi engang skulde faa.

Hun fortalte, hvordan han skulde se ud, hvad Tøj han skulde have paa, hvordan vi skulde opdrage ham, og hvem han skulde holde mest af.

Hun holdt paa Far, og jeg paa Mor.

De Mørkningstimer! de Mørkningstimer!

Aldrig kommer en af dem igen.

Aldrig!

Vorherre, Du algode, hvorfor tog Du hende fra mig?

Din Satan!

III.

Jeg er aldrig hjemme, — — jeg tør ikke!

Jeg tør ikke være paa de Steder, hvor Minderne om hende fortættes.

Hvert Billede, jeg ejer, har hun set paa, og hver Bog i min lille Samling har hun læst, ja, hun har endda været med til at bestemme, hvad der for os var værd at eje.

Vi købte kun det, vi syntes, vi kunde læse atter og atter, og dog stadig faa noget nyt ud af.

Her er derfor intet, der fik Lov at staa urørt.

Ingen Bog dækkede paa sit Snit Støv, der kunde tyde, at den aldrig blev aabnet.

Døgnlitteratur og Underholdsboøger læses, men de læses kun een Gang, og hvorfor skal man saa fylde Reoler med dem.

Det sunde, virkelige og sande Liv, skildret i smukke Sætninger, afbrudt af malende, poetiske Indskud, der er mærket af Forfatterens Personlighed, stod vor Smag nærmest.

Vi, der saa sundt paa alle Livets Foreteelser,

stod uforstaaende overfor Romantik og skydreven Idealisme.

Her er ingen „samlede Skrifter“, kun enkelte Værker.

„Samlede Skrifter“ er altid Udtryk for Samlmani, den enkelt udsøgte Bog er Litteraturrekerens Kende.

Derfor raaber mine faa Bøger hendes Navn ud.

Saa snart jeg træder ind ad Døren, hører jeg hendes Stemme; naar mit Øje falder i det store Spejl med den blanke Mahognitræsramme, ser jeg hendes Ansigt.

Henne ved det lille runde Bord i Hjørnet sad hun med sit Sytøj, og syede de fineste Broderier, — mens jeg gjorde mig det hyggeligt i Lænestolen med en lang Pibe og en Toddy og læste højt for hende.

Hun kunde med sin klare, sikre Forstand og sit kærlige, varme Øje faa nye Sider frem i det, der optog os, og hun havde en forbavsende Evne til altid at kunne give sin Tanke Form, saa man maatte sige:

„Ja, saadan er det, — kun saadan!“

Nu aabner jeg aldrig mer en Bog, jeg, der elsker at læse.

Jeg kan ikke samle mine Tanker til Forstaaelse,

kan ikke øjne Forfatteren bag det, han skriver, og naar man ikke kan det, skal man ikke læse.

Min Hjerne er blevet saa svag, at Fantasien kujonerer den, derfor maa jeg ud og adspredes, ud hvor der er Mennesker, ud hvor Livet pulserer.

IV.

Jeg driver i Reglen hen paa en Café, jeg, der hader det tomme, forfladende Restaurationsliv.

Jeg gaar altid hen samme Sted, sætter mig nær Døren, saa jeg kan se Folk, naar de kommer og gaar.

Her bliver jeg siddende i Timer, drikker min Kaffe, ryger en Mængde Cigarer og læser alle de Aviser, jeg kan faa fat paa.

Og det mangedeartede Publikum, der kommer her, er for mig kun til at sprede Skyerne fra min svage Hjerne, dulme Saarene i mit forpinte Hjerter.

Gamle, udrangerede Mandfolk, der gisper ved Synet af et Skørt, og unge Levemænd, der krør sig som Hanekyllinger, bænker sig rundt omkring, sludrer højt og ivrigt om ingenting og griner sig fjollede over deres egne Morsomheder.

Kvinder, hos hvem intet er ægte uden Raahed, hylér og hviner op.

Begærlige og sjofle Øjne sender de rundt, men

spild ikke jert Kruudt ved at kokettere med mig, jeg vil ikke have med jer at gøre.

I Sminkedaaser, hvad Pris staar jert Kød i i Dag?
Lad den gamle Abekat der henne faa jer, han har nok en Daler parat.

Føj for Satan, hvis man skulde smide sin Krop til Føde for saadanne Tøse som jer.

I lærer aldrig at elske, før det bliver pryglet i jer.
Jeg har aldrig kendt og vil aldrig lære nogen af jer at kende, for jeg afskyr jer af min ganske Sjæl.

Det er smukt og naturligt, at to, der elsker hinanden, giver sig helt hen, men med jer allemands — Aldrig!

V.

Naar jeg er træt af at sidde inde, naar det lukkede kvalmer mig, vandrer jeg ud.

Ud gennem Gader og Stræder, lige meget hvor.
Jeg har ingen Maal for min Vandring, men min Hensigt er, at jeg kan blive rigtig træt, saa jeg straks falder i Søvn, naar jeg kommer hjem.
Jeg gaar og gaar.

Ud i Forstædernes skumle Smaagader, hvor

Nød og Elende skriger ud fra hver Dør, hvor Fatigdommen strækker sin lange, knoklede og haarede Arm ud efter saa mange Ofre som muligt, for at bringe dem til Sultens kolde og tomme Hjem.

Forhultede, krybende Eksistenser i pjaltrede Kluude kommer hen og tigger Penge til Natteophold for straks at gaa hen og omsætte dem i Brændevin.

Rigtigt, rigtigt, drik jer Sorg væk.

Jeg giver jer af inderlig Medlidenhed, hvad jeg kan, naar I blot i nogle Timer kan se lidt lyst paa Livet.

I ved som jeg, at Livet er forgøglet ved Troen paa Lykke, derfor gøgler I jer Lykke og Velvære til for nogle usle Timer.

Hvad gør det, at I maaske vil vaagne med Samvittighedsnag, det hele kan jo ikke blive værre, end det allerede er.

Jeg burde maaske selv drikke.

Men jeg vil ikke — jeg vil ikke — for saa vil jeg slet intet have tilbage.

Min eneste Lidenskab er og skal være min Sorg, den vil jeg ikke miste.

Ellers blev jeg saa ene, saa usigeligt forladt, saa vilde det eneste, jeg endnu har kært, ogsaa forlade mig.

Nej, bliv hos mig, Du, til mit sidste Sekund, for Du er min eneste, — min eneste Ven.

Jeg sidder som et lille skælvende Barn paa Dine stærke Arme, Du visser og trøster mig, — jeg læ-

ner mit Hoved ind mod Dit hjerteløse, kolde Bryst,
for jeg vil saa gerne føle lidt Lindring, føle lidt
Trøst.

Men lade sig trøste af Sorgen!
Aa Gud! aa Gud!

VI.

Og jeg gaar ud ved Vandet, over Langelinie, ud
paa den yderste Mole.

Her sætter jeg mig paa Bænken ved Fyret, og
her paa min kæreste Plads kan jeg sidde i Timer,
naar Nattens Sorte med de Tusinder utalte Sjøerner
hvælver sig over, og man hører Bølgerne melan-
kolske Skvulp, naar de slikker op ad Molen.

Ustandseligt, ustandseligt samme Melodi.

Inde over Byen staar en svag Em af Lys, og ude
over Vandet ses de grønne eller røde Lys, der viser
Skibenes Vej.

Stilheden, den sansetagende Ro, bliver sjældent
afbrudt.

En Maage kan fare skrigende forbi, eller en
Dampner kan tude op.

Den friske Søvind stryger ind over mig, jeg ind-
aander den i fulde Drag, jeg lader den stryge ind
gennem Haaret, hen over Issen.

Jeg føler Lindring ved dens friske Pust, og mine

Tanker bliver som knæsat af den mægtige Alnatur, det
evigt uforanderlige Hav, det store, knusende Him-
meldekke.

Mit Hoved bliver Lettet, Blodet flyder roligt, —
Blodet, hvori Døden har dryppet sin beske Gift.

Og naar jeg saadan er dysset i Ro, naar Tan-
kerne tænkes klart, tænker jeg tit:

„Blot jeg kunde tilgive og glemme.“

Tilgive Gud, hvis han er, og glemme hende, som
ikke er mere.

Glemme hende! tænk saadanne Tanker kan jeg
lad.

Glemme hende vilde jo være at glemme min
kærlighed, det eneste, der har kunnet give mit Liv
Navn af Liv.

Aldrig kan det ske!

Jeg ved, at jeg vandrer paa Randen af Sinds-
sygens frygtelige Dyb, lad mig hellere styrte ned i
det ukendt forvirrede, hvor jeg maa lide det mest for-
færdende, naar jeg blot altid maa beholde Mindet om
hende.

Lad mig sidde i Sindssygens Rædsel og raabe
hendes Navn.

Klaabe, raabe paa hende.

Maaske kan jeg tro, at hun er hos mig, maaske
kan jeg derigennem føle Lykke, maaske kan jeg
nykke en Stol til mit Hjerte og tro, det er hende.

VII.

Jeg gaar ikke hjem, før jeg føler mig rigtig træt.
Lad Klokken være to, tre eller fire, det gør intet,
hvis jeg blot kan falde i Søvn, naar jeg lægger Ho-
vedet paa Puden.

Men lad mig en Nat ligge søvnløs, lad mig ligge
og vende mig i Sengen for at finde den Side, hvor Søv-
nen bedst kan fange mig, lad mig ligge og stirre ud i
Værelsets Mørke, — de tusinde Tanker kommer da
for, min Hukommelse svigter mig aldrig, — de rin-
geste Oplevelser, hvor hun har været med, staar i
det klareste Lys, tegnet op med saa tykke Streger,
at intet kan glemmes.

Naar jeg ligger saadan, naar jeg er helt for mig
selv i min Sorg, — da er der ingen Grænse for den
Vildskab, der kan gribe mig, da har jeg ikke til-
strækkeligt Forraad af Forbandelser.

Jeg kan rejse mig op i Sengen, knytte Hær-
derne mod Himlen og forbande Gud.

Og som en febersyg, der skiftevis er kold og Se-
kunder efter plaget af den ulideligste Hede, kan jeg
efter mit Sinds vildeste Opblussen falde hen i en
ydimyg, bedende Tilstand, hvor jeg beder mere en-
foldigt end et lille Barn.

„Nu er det vel sandt, det er da vel sandt, alt det,
Du har lært os om det evige Liv?”

Jeg skal da se hende, jeg skal vel faa hende
igen.

Lille, lille Vorherre, Du vil da vel have, at vi
skal faa hinanden, — for vi holder saa uendeligt af
hinanden.

Du maa lade os faa hinanden igen! Du maa!

Har jeg syndet mod Dig, synes jeg, at Du
har straffet mig haardt nok!”

Og Taarerne staar og trykker paa Øjnene af mig,
men aldrig kan de komme frem.

Hvor maa den være lykkelig, der kan græde sin
Sorg i Ro.

Hvis der ikke er noget Liv bag Døden, hvor er
da alt en stor Løgn.

Men der maa være det; og hvis der er, saa er
det ikke umuligt, at vi ikke skal faa hinanden igen.

For hvis den ene af os har gjort sig fortjent til
det salige Liv, vil Himlen være et Helved, hvis den
anden ikke er ved Siden.

Jeg ligger tit i Timer og tænker frem og tilbage,
jeg bygger og filosoferer over min Død.

Skulde jeg ikke gøre en Ende paa det hele med
det samme.

Jeg ved, at mit Tungsind er uheilbredeligt, hvor-
for saa gaa og plage sig selv og andre.

Naar jeg tager mig selv af Dage, begaar mit sorg-
nagrede Hjerte saa en Brøde?

Er Selvmord ikke en naturlig Afslutning paa et

Liv, der ikke er værd at leve, — er Attraaen efter Evigheden en Forbrydelse?

Nej, det er umuligt!

Naar vi uden vor Vilje er sat i Verden, har vi selvfølgelig Lov til at forlade den, naar vi selv synes.

Mange er i sidste Øjeblik fejge, Angsten jager det tagne Forsæt bort, men saadan vil det ikke blive med mig.

Jeg vil se Døden stift ind i hans hule Øje og sige:

„Tag mig, jeg er beredt.“

Mange Timer kan jeg ligge og være Bytte for de vildeste Anfægtelser, den ene ulig den anden.

Tit maa jeg, for at dysse mig i Søvn, forestille mig, at jeg ligger og taler med hende.

Minderne taler, og Fantasien svarer.

„Husker Du, hvor Skoven stod grøn første Gang, jeg kyssed Dig?”

Husker Du?

Jeg glemmer det aldrig!

Husker Du, vi laa ved den lille Sø, hvor Aakander hvidnede mellem de store Blade, hvor Birken, der næsten rørte Vandet med sit fine grønne, lyste op mellem de tunge Graner?

Og Gøgen, der kukkede!

Husker Du, vi talte efter, hvor mange Aar, vi skulde elske hinanden.

Du talte og talte og blev kun afbrudt, naar jeg trak Dig til mig og kyssed Dig.

Som vi kyssed, Du!

Husker Du, vi laa her mange Timer, til langt ud paa Aftenen; vi skulde være her til Solen gik ned, for at se, hvad der var rødest, den eller Din Kind, den Dag, jeg bad Dig blive min.

Husker Du, hvor Linden dufted, da vi kørte hjem gennem Alléen?

Aldrig har nogen Lind dufted som den Nat!“

Det er i mine Samtaler med hende, som hun sad paa Sengekanten og med sin hvide Haand strøg mig gennem Haaret.

Det er, som hun lagde sin Kind mod min og kyssede mig i Øret:

„Jeg elsker Dig!“

Og naar Naturen begynder at faa Bugt med mig, naar jeg langsomt glider over i Søvnens Rige, hører jeg hendes:

„Jeg elsker Dig!“

Og Drømmen kommer.

Drømmen fortsætter, hvor Fantasien holdt op.

VIII.

At vaagne efter en saadan Nat er forfærdeligt. Hovedet er tyngt, det banker derinde, som det var Smede, der gennemhamrede Nerverne.

Øjnene, der er rødkantede af Mangel paa Søvn, skinner mat ud fra en graagrøn, gusten Hud.

Saa underlig følsom er man for den mindste Støj, — det værker i Hovedet, og man presser uvilkaarligt Haanden mod Tindingen, som det kunde hjælpe.

Det er umuligt at holde en Tanke fast. Paa Kontoret bliver ikke det ringeste udrettet, jeg kan ikke tælle en Række Tal sammen, jeg kan ikke skrive et Brev.

Alting svirrer og svirrer.

Jeg kan gribe mig selv i at sidde og stirre, eller jeg bliver opmærksom paa det ved, at de andre ler af mig eller laver Spektakler for at faa mig nærværende.

Men naar jeg saadan bliver jaget ud af mine Tanker, er det, som jeg fik et Slag i Ansigtet.

Hvis de vidste, hvordan det er fat med mig, vilde de nok lade mig være i Fred, men de ved ikke Besked med den mindste Smule.

Jeg gør mig Umage for at være det ligegyldigste og evig gladede Menneske.

Udvortes skal det være Solskin, skønt det Indre er sønderrevet, Hjertet dødt, og Forstanden borte.

Jeg er i mine Tanker langt borte, ude i det uendelige, — langt, langt borte.

Jeg er længere borte, end hvor Døden slutter.

Jeg stirrer og stirrer, lige til jeg finder hende i Dødens mørke og fortvivlede Rige, jeg stirrer hende ned i hendes døde Hjerter, — — — — — eller mit døde Hjerter.

For vi byttede Hjerter, — mit ligger dødt hos hende i Graven, medens hendes lever videre i mig — — — — — og ved hvert Hjerteslag flugter hendes kære Navn for mine Øren.

IX.

Saa mangan Lykke forskertses, hvori man selv et Skyld, men aldrig er der gjort større Uret, end da Døden kom og rev hende fra mig.

Vi, der var saa uendelig glade ved hinanden, havde i vor Livsglæde ikke skænket Døden en Tanke, før den kom i sin kolde Majestæt.

Skaar Du i Blinde, Du onde Død, eller har Du ikke Hjerter?

Er det Din Lyst at hugge ned der, hvor Dit Slag kan volde mest Sorg.

Alle de gamle Mennesker, hvem Sygdom og Nød har tæret i Aaringer, ser hen mod Dig med ud-

brede Arme, dem gaar Du skaanselsløst forbi, Du tænker vel: „Lad dem bare lide.“

Men hende, der var saa glad ved Livet, — hende skulde Du nok røve.

Det var rigtig noget for Dig, Din lede Knægt.

Nu gaar Du vel forbi mig med et overmodigt Blik og ser med Fryd, hvordan jeg krymper mig i Sorg, — men det skal Du ikke, det skal Du ikke.

For jeg siger Dig, tager Du mig ikke godvilligt, saa kommer jeg af mig selv til Din store Hær, til alle dem, Du har slagtet.

Jeg kan se Dig trække paa Din ranglede Skulder og sige: „Kom kun, mig er det ligegyldigt.“

Ja, Du kan tro, jeg skal komme, — og selv om jeg skal være den ydmygste Træl blandt alle Dine døde Undersaatter, vil jeg tage det med Glæde, — blot jeg faar hende ved min Side.

X.

Vi sad en Aften og talte om Forlovelse, om vi skulde forlove os eller ej.

Vi blev enige om ikke at ville, for saa skulde Folk til at tale om os.

Vi kunde ikke, det var vi begge enige om, lade andre vide Besked om vor Kærlighed.

Selv om de fleste giver deres Kærlighed Forlo-

værens officielle Præg, vilde vi lade „de fleste“ sejle deres egen Sø.

Vi holdt os i vor Glæde for os selv, vi talte aldrig om hinanden til andre, og hvis hun skulde forestilles for nogen, vilde det være, som jeg gav noget af hende hørt.

Lige saa forsigtig, vi var med at berøre vor Kærlighed, lige saa nødtigt vil jeg nu lade nogen vide noget om min Sorg.

Jeg kan ikke lade nogen faa Indblik i mit syge Herte, jeg kan ikke faa hendes Navn over mine Læber, og hvorfor skulde jeg gøre det, der er dog ingen, der kan maale min Sorgs Dybde, og der er ingen, der kan skaffe mig hende igen.

Fortalte jeg min sørgelige Lod, vilde man maaske søge at have ondt af mig, vilde man maaske søge at dele min Sorg — — — — — men saa var jeg ikke mere ene om den.

Saa længe vil jeg være tavs som hendes Grav, som jeg har Dage at leve.

Engen har kendt hende som jeg, og ingen faar hende nogentid at kende.

Kun Vinden lader jeg høre min Klage, — — — tag den med paa Din Vandring ud over Jorden, ud i det store, vide Rum, som ingen endnu har gransket, hvis Du møder hendes Sjæl, saa udøs min Forpissel for hende.

Paa en Maade har jeg en Medvider til, og det er Papiret, jeg giver mine Tanker, — men de skal først læses, naar jeg er død, hvis nogen da har Lyst til at have ondt af mig — værsgo!

Mig er det ligegyldigt.

XI.

Jeg har i Dag været ude paa Kirkegaarden, — Kirkegaarden, der ligger langt uden for Byen, oppe bag den høje Bakke.

Jeg har gaaet det lange Stykke Vej derud, — den Vej, jeg gaar hver Søndag.

Sporvogne kører lige til Kirkegaardsporten, unge og gamle vrimler ud af dem, de bærer Blomster og Kranse, alle har de noget med til at lægge paa deres „Kæres“ Grave.

Sig mig, hvor kan I, der bærer Sorgen i Hjertet, køre med Sporvogn til de „koldes“ Hjem?

Har I travlt, eller gaar I kun derud, fordi I synes, I skal?

Støder det jer ikke at køre med Sporvogn derud?

Med Sporvogn derud!

Jeg kunde ikke.

Hvert Skridt, jeg gaar der ud mod, er for mig en Højtidstund.

Nu skal jeg være hende nær, nu skal der kun være nogle Tommer Jord mellem os.

Jeg aabner Kirkegaardslaagen, der knirker i de blidte, rustne Hængsler, og er nu inde i Dødens Have med alle de hvide Sten og mørkegrønne Buske, jeg er nær det Sted, hvor min elskede sov.

Vejen derhen er blevet mig saa kendt, — langs den lave Buxbombæk til Piletræet med de fine, tynde Kviste, hen til den tætte Kristtornsbusk, og saa ned ad den lille Sti.

Paa hendes Grav er der ingen Sten, og der skal ingen være, før der kan komme til at staa paa den: „Her hviler to, der elsker hinanden.“

Der skal ikke staa „elskede“, — nej „elsker“, for vi elsker jo selv i vor Død hinanden.

Men saa skal der heller ikke staa andet, der skal ikke være noget Navn, for hvad er et Navn for en, der er død, andet end en Betegnelse for Gravstedet.

Et Nummer er mere end nok, det skal jo blot føres ind i en stor Bog, saa man kan holde Regnskab med det, at man ikke kommer til at „hvile i Fred“ mer end det nøjagtige Antal Aar, og naar den Tid kommer, vil maaske et Par raa Graverkarle staa og kaste hendes og mit Støv ned over en fremmeds Kiste.

Et Par Børn vil maaske finde vore Ben og bruge dem til at lege med.

Vi skulde have haft vor lille Dreng, saa kunde

han, engang naar han døde, blive sænket ned til os, og Fars og Mors Støv kunde dække hans Kiste, saa han paa sit Hvilested ikke havde noget fremmed om sig.

Slige Tanker har jeg tit, og jeg har dem ikke flygtigt.

Nej, de sidder godt fast, hvor de er, og de ødelægger ganske mit Følelsesliv.

Jeg ved ikke, hvordan det er fat med min Hjerne.

Før har jeg aldrig haft en usund Tanke. — — — Nu? Jeg kan ikke blive klog paa mig selv. Men er Tungsind ikke Begyndelsen til Tankesygdhed, er Tankesygdhedens Fortsættelse ikke Sindssyge?

Jeg frygter saare, jeg frygter saare, at Vildelse skal tage mig fangen, saa jeg glemmer den Dag, jeg vil mødes med hende.

Al min Bøn er, at jeg maa være klar i Sind den Dag, og jeg beder ogsaa, at Forsynet maa styrke mig, naar jeg hæver Døden til Læben.

Det er ikke saa længe, jeg ønsker at leve — — — Vinteren og Foraaret.

XII.

Jeg sidder paa hendes Grav, hvor der kun slynger sig en spæd Eføj — — — Eføjen, der binder Hjerter.

Her neden under ligger hun, med sine smaa folde Hænder, i sin hvide Dødetrøje, — den, af det fine, bløde Tøj, jeg engang forærede hende, — — — men da var der ingen af os, der tænkte, at den skulde dække hende i Graven.

Nej, hun skulde have den til en fin Natkjole, saa hun om Natten kunde ligge i noget, jeg havde foræret hende.

Den bløde, hvide Natkjole med de smaa Tunger, hun syede paa, og alle de fine Broderier.

XIII.

Hen over Graven gaar der en dyb Revne, — Graveren siger, at det er Regnen, der har hulet den, men jeg har faaet den Tanke, at det er Kisten, der er gaaet i Stykker, saa hun ligger med den kolde Jord paa sig, et Bytte for alt stygt.

Maaske sidder en Orm og gnaver i hendes Øje — hendes store, varme Øje.

Nej, det er umuligt, — det kan ikke være muligt.

Jeg brugte alle mine Penge til at købe to Kister for, og den yderste er af tykt Egetræ, hun ligger nok godt.

Hun ligger nok godt, hun ligger nok godt.

I de foldede Hænder holder hun en mørkerød Nellike, den eneste Blomst, hun vilde have med i Graven.

Den røde Nellike maa være vissen nu, men hvor saa den pragtfuld ud, da den laa paa det snehvide Lin, omklamret af hendes døde, foldede Hænder med de fine, tynde, blaa Aarer.

Nellike, Nellike, gid jeg laa, hvor Du ligger.

Nellike, visne Nellike, Du skal vide, at jeg hver Gang, jeg kommer her til Graven, har en frisk, mørkerød Nellike med.

Den bliver ikke plantet, den bliver lagt med sin røde Krone mod den sorte Jord, og paa hver Blomst er der grædt Taarer, — — — mange, mange Taarer.

Nellike, Nellike, Du var jo vor Blomst, hendes og min.

Du var vor Kærlighed.

Hvad er alle I andre Blomster, undselige blaa Viol, gravkransduftende Rose, galdgivende gule Mælkebøtte, spindelvævslette, hvide vilde Kørvel — — alle, alle Blomster, hvad er I mod Dig, Nellike.

Du er rødere end Hjertets Blod, Du er rødere end Uvejrsnatten er sort.

I Din fine, tætte Krone ligger de sansetagende Lidskaber gemt.

Du er Blomsten til at smykke Kærlighed — den første, den eneste.

Du var den eneste, Du tryllende røde, Du daa-

rende Forfører, der fik Lov at hvile ved min elskedes Bryst.

Du skulde ligge der, saalænge min Kærlighed blussede rødt, Du skulde ligge og tælle hendes Hjertes Slag, ligge med Din røde Fløjelskind mod hendes hvide Bryst og lytte til Blodets Sang, naar det strømmede gennem Aarerne.

Nellike, Du røde, jeg savner Din Varme, naar jeg ikke har Dig, — — — vær mig derfor alle Tider nær.

Vær hos mig, naar jeg sover ind, og staa mit Leje næst, naar jeg vaagner.

Vær Du den første, der hilser mig Godmorgen, vær mig saa nær, at jeg kan gribe Dig til mig, se Din Pragt, Du Eneste, — og trykke Dig mod mit Hjerte.

Jeg skal kysse Dig, kryste Dig, favne Dig træt. Aand Din berusende og tिरrende Duft mod mig, den stærke, varme, myge Duft.

Elskede, elsk mig.

I'rejdige røde, Du bærer altid Dit Hoved mod Solen, aldrig mod Jorden.

Ved Du, den er saa sort, saa kold og klam?

Du røde, Du troldomsrøde!

Du skulde have gærdet vor Brudeseng, og Du skulde være visnet i Jalousi ved at se vor Kærlighed.

Nu kommer Du til at dække mit Lig, men den dodes kolde Sveddraaber skal ligge som Dug i Din tætte Krone, — for jeg vil have Dig i Haanden, naar

Døden fører sin isnende Haand over mig og standser Hjertet, — det pinte, trætte Hjerte.

Nellike! Nellike! Nellike!

Du skal være hos mig i Graven.

Du skal ligge hos mig, Du!

Thi Du er hende, hende, — og jeg vil ikke ligge ene.

Og Du, der er hende, Du skal i mit Dødsøjeblik aande et Kys mod mig, sligt Kys, som det, jeg gav Dig, da jeg fattede Dig i Din Ynde, Din saa hjertelens smeltende røde Prag.

Du skal kysse mig!,

Lov det, lov mig det!

Lad mig i Døden favne Dig, saa Du hører Sjølens Strenge skurre, naar de brister.

Thi Du, — Du er hende.

Vilddt i Døden.

Nellike, hvide, hvide Nellike, Du, der er hvidere end Julens Sne, hvidere end en død Kvindes Bryst, —
— — — hvorfor blev Du ikke rød?

Græd Taarer, græd Taarer, Du!

XIV.

Og jeg adder her ved Graven paa min lille Haand, adder nær min Kære i mange, mange Timer. Hvor en af de Taarer, jeg saa gerne vilde græde, i end bare sig: Vej ned gennem Jorden og bringe min døde Ven en Hilsen.

Men der er ingen Taarer — slet ingen — de er vædt ud for længe siden.

XV.

Søndag. Eftermiddag tager jeg ud paa Landet, langt, langt ud.

Ud hvor der ikke er Søndagsgæster, ud hvor ingen kender mig, ud hvor jeg er ene.

Hæden er længst forbi, og de før med høje, fyldte Afbjøpnende og skælvende Marker ligger ganske nøgne her, — skønne i den store, gulbrune Flade, der strækker sig vidt ud for Øjet, og langt borte beplantes af de store, ensomme Skove, hvor jeg saa gerne kommer.

Man føler sig saa fri her paa Markvejene, her er den Natur, intet „lavet“, som inde paa den brede Hovedvej.

Nej, ud over Markerne, ud hvor intet binder

hvor der ikke er Milepæle eller Skærvebunker, hvor der ikke er Mennesker og Vogne.

Her ude staar Lykkekløverne tæt, her skyder Muldvarpen sine sorte, fede Tuer, her farer den lille Markmus skræmt i sin Rede, naar den hører Trin, — her ude er Natur, her er frit.

Hvis man vil, kan man løbe sig varm hen over Markerne, springe over Grøfterne, smide sig ned i Stubbene og lade Solen bage Huden brun.

Man kan ligge og følge de lette, hvide Skyer, der leger „tag fat“ hen over Himlen, ligge og følge Svalens forvirrede Flugt eller se Lærken svinge sig lodret op, til den til sidst bliver borte i Solen.

Og jeg naar Skoven, den Skov, hvor hun og jeg kendte hvert Træ og hver Sti, hvor vi hørte Bækken risle smaapylrende af Sted.

Den rene, klare Luft, den høje, lyseblaa Efteraarshimmel lader alt tegne sig med skarpe Linier, lader alt male sig med glødende Farver, nu det stunder mod Hvilen og Døden.

Det er Naturens Svanesang.

Bladene falder af Træerne, et, et og et, som om Træet vægrede sig ved at give dem fra sig.

Men det er jo ogsaa de Blade, hun og jeg saa bryde Knopperne og grønnes.

Vi glædede os over den lille lyse Prik, der viste sig i de brune Skæl, vi saa det krøllede, dunede Blad

der i den kolde Majluft, og vi saa, hvordan det blev borte af Bølen og Blæsten, saa det blev mørkegrønt og lykt.

Nu er det Slut, men det gælder om at pynte sig med skønne Farver til sin Død.

Det grønne brunes, det brune rødes, og det røde pudnes.

De bliver hængende, saa længe de kan, — Bladene — men hvad nytter det at stritte imod.

En Nat rejser Stormen sig!

Hun stred og imod.

„Jeg vil ikke dø,“ bad hun.

En Aften kom Døden og tog hende.

Jeg tænker saa tit paa hende, da hun laa paa sin Brodæug og med de foldede Hænder bad til den smagløse Vorherre, om han vilde vende alt til det bedste for os.

Hvad nyttede hendes Beden, vi fik jo ikke hende.

Det bedste?

Lik hun Lov til at dø midt i vor Kærlighedslykke, var det Guds Gave til hende, fordi hun bad til ham med sine smaa, hvide Hænder foldede?

Jeg vil haane Dig i Din Himmel, Vorherre, hvis Du ikke har haft nogen Hensigt med at tage hende bort!

Du Skabermagt, Du ved, hvad der er Dit, og Du tror, Du kan tage det tilbage, naar Du finder for godt.

Men hvis Du er Gud, og jeg til alle Synderes Dag skal staa til Regnskab, skal Du først staa til Regnskab for mig.

Jeg vil staa op paa Din Trone

„hvorfor tog Du hende?“ vil jeg spørge.

XVI.

Og jeg gaar gennem Skoven og sætter mig paa Bænken mellem de mørke Graner, — paa den Bænk, hun og jeg holdt saa meget af.

Nu er det mod Aften, Solen skinner ikke, man ser kun dens store, runde Flade som blankpoleret Kobber, og rundt omkring toner Himlen i det rødeste rødt, der op over bliver lysere og lysere, først appelsingult, højere citrongult.

Og det gule blander sig i sin Overgang med Aftenens blaa, der snart bliver fuldstændig slugt af Nattens sorte.

Det er ikke saa længe, den pragtfulde Solnedgang varer, men hvor ser den storslaet ud, her fra de mørke Graners Skov.

Her bliver saa hurtigt mørkt herinde. De høje,

alvorsfulde Stammer gemmer deres brune Farve, de tynde, mørkegrønne Naale, med de to hvide Striber, bliver helt sorte.

Her er saa tyst og stille, her i de sorte Graners Skov.

Man støtter sit trætte Hoved i de lange, nervøse Fingre, man stirrer ud fra sig med store, skræmte Øjne.

Stirrer og stirrer, men har intet for Øje. Hvor maa Ansigtet være blegt, helt hvidt, tror jeg.

Her er ingen anden Lyd end den svage Susen fra de høje Trætøppe.

Saa tungt og trist suser det oven.

Man lægger næppe Mærke til det, men naar det kommer for Øret, hører man det stadig.

Det lyder som dybe, fjerne Orgeltoner, og det er, som Træerne hvisket til hverandre.

Det suser saa tungsindigt, det er, som Træerne vaander sig i Suk.

De høje, alvorsfulde Stammer bøjer sig mod hinanden, hvisker hinanden i Øret om Sorg og Døden. Det er stadig det samme de fortæller.

Blot her vilde komme nogen, saa Fodrin kunde skræmme den Lyd ud af Øret, den Lyd, som maa ske ikke er andet end Fantasiens.

Thi jeg bliver bange for at være her.

Jeg, der er Kammerat med Ensomheden, er angst
for den her, her i de hviskende Graners Skov.

Nej bort, bort herfra.

Skynd Dig, skynd Dig!

Dine Fodtrin giver Ekko! — — — Hør! — — —
Det raaber efter Dig.

Se, nu lysner det, der er Engen.

Mosekonen brygger.

Ind gennem Taagen.

Slimede Skovsnegle, de sorte, kravler hen over
Vejen.

Sikken et væmmeligt Skvulp det giver, hvis man
træder paa dem.

Ned til Banen.

Forbi det hvide Vogterhus med den blødende
Vildvin.

Der bag rejser Granerne deres mørke Mur.

Suser det stadig derinde?

Sukkes der endnu?

Stille, ganske stille.

Det hvisker om Døden derinde.

„Han er ene,“ suser det.

„Hun døde,“ sukkes der til Svar.

„Døde hun?“ spørges der.

„Døde,“ „Døde,“ hvisker de mod hinanden.

„Ene, ene,“ sukkes der.

XVII.

Paa mit Skrivebord staar hendes Billede, indrammet i Sølv.

Hvor jeg gaar, hvor jeg staar, ser de sorte Øjne
efter mig.

Jeg kan trænge mig op i Værelsets fjerneste
Krog, jeg kan stille mig lige ved Siden af Rammen,
— overalt følger Øjet mig.

Det varme, sorte Øje.

Jeg har altid været saa glad ved det Billede.

Naar jeg gaar i Seng, naar jeg staar op, — alle-
tider ser hun mod mig, det er, som hun følger mig,
i hvad jeg foretager mig.

Men i Aften er der noget fremmed ved Øjnene,
noget, jeg ikke kender, — saa underligt truende og
bebrejdende.

„Hvad er der dog i Vejen, min Ven, hvorfor stirrer
Du saa mærkeligt paa mig?“

Jeg er jo Din, min Elskede, — jeg er jo Din.

Min egen, egen Ven, se ikke saadan paa mig, tag
de Øjne til Dig!

Elskede, Elskede, Elskede, tag dem nu til Dig,
Du ved jo, at jeg ikke ejer en Følelse, som ikke er
for Dig, at jeg ikke nærer en Tanke, som ikke er om
Dig.

Jeg er altid Din!

Al, al Tid!

For Evigheden, Du!

Hører Du den Klang af Haab, der er i Ordet Evighed, og tænk paa, hvad det er!

Det er jo alletider!

Og vi skal være sammen, Du. Vi to!

Evigheden er jo os, Evigheden er jo vor Kærlighed.

Du er i Evigheden nu, og Du synes maaske, at Du er for meget forud for mig.

Men det er kun et Aar, og om hundrede Aar er det ene Aar glemt, — det er jo i det uendelige, og hvad er et Aar der.

Naar vi nu mødes, har vi meget at fortælle hinanden, vi har vore Længsler at tænke tilbage paa, og Du kan tro, Længsler er smukke Minder.

Og vore Minder fra Jorden, fra den Gang, vi var sammen hernede.

Tror Du, vi kan faa det bedre i Himlen?

Jeg tror, vort Jordelivs Minder er som et stort, skønt Taarn, hvorom alle vore Længsler vil drejesig, for man skal vel have noget at længes efter, noget at mindes, ellers vil der ikke være idel Lykke i det evige Liv.

Men nu skal Du ikke mere se saadan paa mig, Du behøver det slet ikke, med mindre Du da har nogen Hensigt med det, — — — — men saa forstaar jeg den ikke.

Kalder Du mig?

Vil Du have, at jeg skal bryde mit Løfte til Dig,

kan Du saa ikke paa en eller anden Maade lade mig det forstaa.

Læg Din kolde, hvide Kind mod min, og hvisk et „Kom“ i mit Øre.

Eller ved Du en anden Maade?

Kan Du ikke vise Dig for mig?

Jeg tør godt se Dig!

Du kan maaske ikke?

Du er maaske underkastet en Lov, Du ikke tør bryde?

Gaa til den højeste, og bed ham!

— — — —

Hvis Du vil have, jeg skal komme til Dig, skal jeg komme endnu i Nat, for Du skal vide, at havde Du ikke taget Løftet af mig, saa var jeg forlængst hos Dig, — jeg længes efter at bringe mig selv over i Dødens Rige, over til Dig.

Men det staar til Dig at løse mig fra at vente den bestemte Tid.

Hvis Du vil løse mig, skal Du se, at jeg gaar i Døden med oprejst Pande, uden den mindste Frygt.

Gid Døden vilde tage mig af sig selv i Nat, gid han vilde rive Hjertet ud af mit Bryst og vrیده alt Blodet af det, — — — som en Dreng vrider Vandet af en Snebold.

Jeg længes saa usigeligt efter Dig!

Jeg længes bort fra Jorden, — over i det uendelige, hvor Døden aldrig sætter Stop, hvor der ikke

findes mørke Tanker, hvor jeg ikke tynget af Mindet om Dig.

Jeg længes efter at høre Din Stemme, efter at glæde mig over Dine Smilehuller, efter at være stolt over, at Du er min, efter at sidde og kysse Dig — paa Munden eller bag Nakken.

Jeg længes efter at slippe for at længes! Jeg længes efter at eje Dig, eje Dig helt.

Men nu skal Du værsgo se lidt fornuftigt paa mig, se paa mig med Dine gode, kære Øjne.

Hvis Du vil, skal jeg fortælle Dig, hvad der først var min Mening at fortælle Dig, naar vi mødtes, — men det bliver paa den Betingelse, at Du ikke stirrer mere.

„Jeg har aldrig elsket Dig saa højt, som jeg elsker Dig nu.“

Da vi leved sammen, var Du ikke alene min Kærlighed, men Du var mig selv, — nu, nu staar Du langt højere for mig.

Jeg hader min jordbundne Tilværelse, jeg har Foragt for mig selv og mit Kød, — Du, Du staar for mig i Din aldrig bristende Jomfruenhed som det eneste, der er Liv og Salighed.

Her paa Jorden har jeg kun min Sorg, og den værner jeg som mit Privatlivs Fred, men Du skal vide, at al min Fred er ødelagt af Sorg.

Se, nu er Øjnene der igen!

Jeg synes aldrig, jeg har kendt dem saadan.

Hvad er der dog i Vejen?

Tror Du, jeg er fejt?

Nej og atter Nej, jeg skal holde mit Løfte.

Det er saa let det hele!

Døden sætter jo kun en Kløft mellem os, paa et Sekund kan jeg være ovre paa den anden Side, ovre hos Dig.

Jeg er Dig nærmere, end Du tror!

Aa, de Øjne, de Øjne, de Øjne.

Jeg tør ikke være her, hører Du! Jeg gaar herfra, hvis Du ikke lader være med at stirre; Klokken er saa mange, jeg skal tidligt op i Morgen, og jeg er saa træt, saa træt.

Lad mig nu være i Fred, lad mig have Lov til at gaa i Seng, ellers vender jeg Dit Billede, og saa kan Du ikke se paa mig i Morgen, naar jeg vaagner.

Nu skal Du tage Øjnene bort!

Ellers gaar jeg!

Aa Gud, aa Gud, hvordan er det dog fat?

Lad mig have Fred, det er jo kun saa kort, jeg skal leve.

Min Forstand gaar bort, det banker og banker.

Nej! jeg vil ikke se paa Billedet mere, jeg vil gaa hen og bore mit Hoved ned i Pudsen.

Stir bare væk, — men inden jeg gaar i Seng skal
Du have mit „God Nat.“

„Elskede, elskede døde Ven.“

XVIII.

Jeg har for en Maanedes Tid siden købt en Revolver.

I Begyndelsen væmmedes jeg ved den, — den saa' saa ond ud med sit korte Løb og de otte Huller til Patronerne.

Nu har jeg vænnet mig til den, ja, jeg har næsten faaet Forkærlighed for den.

Det er et brillant Instrument. Løbet glimter i Solen med sin blaa Staalglans; naar jeg kigger ned i det, er det, som jeg saa ind i Dødens Rige, det sorte og uudgrundelige. Patronhullerne beder næsten højt om at blive fyldt.

Det er et brillant Instrument!

Et lille Tryk paa Afrækkeren, ingen Hane bevæger sig.

Gud ved, hvilken Følelse man har, naar man strækker Haanden ud efter den for at lade den opfyldte sin Pligt mod sig.

Jeg vil ikke skyde mig i Munden, det er saa bru-

talt; nej, i Tindingen, men saadan, at Kuglen kan gaa ind gennem den lille Hjerne.

Jeg maa sigte lidt skraat. I det Øjeblik, Kuglen bryder Hjerneskalen, maa det gøre nederdrægtig ondt, men jeg tror ikke, man naar at høre Knaldet.

Det hele maa være en Slags Vellystfornemmelse, — med Ro sætte Kuglen paa Plads, stirre ned i det korte Løb, og vide, at Døden om et Sekund vil fare ud fra det sorte Dyb.

Det gælder om ikke at ryste paa Haanden, — men hvorfor for Resten ryste, der er intet at være nervøs for, Pistolen vil ikke være ond mod mig.

Men det maa alligevel være en mærkelig Følelse, — vide at man, der nu staar rask og legemssund, — Hjertet banker, Blodet stødes rundt i Aarerne, — om et Sekund skal ligge paa Gulvet, styrtet forover eller bagover, med et dødende Saar i den før saa tætte Hjerneskal.

Blodet vil pible ud — ikke i Strømme — nej, svagt, svagt vil det samle sig i en tynd Stribe, der løber ned over den høje Pande.

Det maa være en løjerlig Fornemmelse. Hvad tænker man mon, lige inden man trykker løs, og hvad vil den Tanke være, som Kuglen standser.

Den sidste Tanke?

Vil den gælde hende, eller vil hele Livet, Barndommen med de lyse Minder, med den kærlige Fader, Ungdommen med sine Taabeligheder og Nu-

tiden med „hende“ og Minderne om hende, vil de sammentrænge sig i een Tanke?

Eller vil man frygte Evigheden, vil man være bange for det store Spøgelse, som Gud har malet paa Væggen, — — Straffen efter Døden.

Jeg har vist ikke været værre end mange andre, og naar Gud kan tilgive saa meget, saa maa han ogsaa kunne tilgive mig.

Jeg har aldrig fornægtet ham, men jeg har heller aldrig hørt til de ydmygt troende.

Men hvis Gud er Gud, hvorfor har han saa givet Forstand, saa man maa tvivle paa ham, hvorfor har han ikke lagt Kortene ærligt paa Bordet og sagt, saadan og saadan er det, i Stedet for at give en Række Fyndord, der kan forstaas paa alle mulige Maader.

Hvem er en stor Synder for Gud, — hvem er en lille?

Hvilken Synder regner Gud for værd til Himlen, hvilken til Helved.

Det hele maa jo blive et Kaos, som Gud til Dømdag ikke formaar at hitte Rede i, og har man ikke Lov til at erindre Gud om hans tre Skriftsteder:

„Dømmer ikke, at Du ikke skal dømmes“, „Synd og Bespottelse skal tilgives Menneskene“ og „Efterdi Uretfærdigheden er blevet mangefold, er Kærligheden død i mange.“

Men fordi Gud var uretfærdig mod mig, døde min Kærlighed ikke.

XIX.

Nu maa jeg holde op med at nedskrive mine Stemninger, jeg føler mig langtfra rask, og jeg tror ikke, min Hjerne har godt af at mindes alle sine Tanker, baade de smukke og de ufornuftige, som den absolut maa, naar den skal diktere mig.

Hvem ved, naar jeg ikke mere magter at sætte Pen til Papiret, og jeg har saa meget at berette endnu, — men det bliver ikke om det nuværende, der skal skrives, — det bliver om hende, lidt om vort Samliv, meget om hendes Død.

Eller maaske bliver det omvendt. Det er ikke saadan at lægge et Program, da jeg ikke i Dag kan bestemme, hvad jeg har Lyst til at skrive i Morgen, hvor jeg ikke har de samme Tanker, — hvor et andet Billede maaske foresvæver mig om hende end det, jeg i Dag er opfyldt af.

Jeg vil ikke gennemleve vort Samvær Dag for Dag — det bliver for meget Blæk, der skal til at skrive det.

Nej, I faar et kort Uddrag, saa kan I selv lægge til eller trække fra, som det passer jer.

Og naar jeg nu vil begynde, kan jeg gøre det kort og godt:

„Vi var to, der elskede hinanden, — hun mig og jeg hende.“

I Timer kunde vi sidde og stirre hinanden ind i

Øjnene, sidde og læse, hvor meget vi elskede hinanden.

Og vi elskede hinanden!

Hun mig og jeg hende.

Vi leved for hinanden, vi tilbad hinanden, vi delte vore Glæder og Bekymringer med hinanden, — hver Mine, hvert Blik, hvert Ord var altid og altid: „Jeg elsker Dig.“

Vi morede os med at tale om vor Fremtid, vi ordned i vor Fantasi alt, som vi vilde have det, naar vi nu blev gift.

Og vi, der var saa lykkelige ved hinanden, var derigennem lykkelige over alt, — vi saa lyst paa alt, tog frejdigt paa Livet, — og der var intet, der kunde træde vor Lykke i Vejen, syntes vi.

Vi havde det saa godt, som noget Menneske kunde ønske sig det, men naar vi nu blev gift, — ja saa skulde vi have det langt bedre.

Vi skulde have en lille Dreng med gule Krøller, hendes sorte Øjne og hvide Tænder, min Mund, for den syntes hun var saa køn.

Hvad han skulde hedde var bestemt, men hvis det nu blev en Pige, ja saa vilde Navnet blive lidt svært at bestemme.

Men det blev nu nok en Dreng, vi vilde faa, — det var da stoltest.

Og han skulde aldrig komme bort fra os, vi skulde rigtig vaage over ham, saa der kunde blive noget dygtigt og sundt ud af ham.

Og naar Folk saa ham, vilde de sige:

„Næ! sikken en dejlig Dreng.“

Saa skulde vi lade som slet ingen Ting, slet ikke sige noget, — men inden i os vilde det hviske:

„Ja, men det er jo ogsaa vor.“

Alting var drøftet, — naar vi engang blev gamle, skulde vi hente vore Forlovelsesbreve frem og læse dem højt for hinanden.

Hun mine og jeg hendes.

Vi udmaalede alt for hinanden, alle de ringeste Smaating om vor Fremtid snakkede vi om, glædede vi os til.

Det er maaske barnligt, — men det er gennem Smaating og Barnagtigheder, at man lærer hinanden at kende, lærer at elske hinanden.

Og vi, vi elskede hinanden.

Hun mig og jeg hende.

XX.

Sommereftermiddage, naar Vejret tillod det, kørte vi ud i Landet paa vor Cycle.

Langt, langt ud — — —

Nej ind paa Markvejene, hvor Kornet stod højt op om os, hvor den blaa Kornblomst, den gule Agerkaal og den røde Valmue hørte hjemme, hvor

Lærken fløjtede over os, og hvor Bierne summende svang sig fra Blomst til Blomst.

Naar vi naaede den hvide Kirke, der ligger saa højt, kørte vi ned ad den lange, stenede Bakke til den store Mose med de hvide Aakander og den enlige vilde Rose.

Her satte vi os paa Bænken uden for den sjældent besøgte Kro, spiste vort medbragte Smørrebrød og fik dejlig friskmalket Mælk til.

Og sikken en Tykmælk man kunde faa her.

I Mosen gik Storken og fangede Frøer, og oppe paa Krotaget stod Storkemor i Reden og knebrede for sine Unger, der gjorde nogle kluntede Forsøg paa at flyve ved at spjætte med Vingerne, mens de højest pudsigt vraltede hen over Taget paa de lange, feddeløse Ben.

Kromanden kaldte os altid Herren og Fruen, hvilket morede os meget, — det var ligesom vi var gift, syntes vi.

Der var en lille snavset Dreng, der altid kom hen og tilbød at slaa Kolbøtter, hvilket han vidste han fik en Femøre for, — men for ti Øre var han villig til at hente en af sine Venner og slaas med ham, til „Blodet flød“.

Her var Land herude, intet der paa nogen Maade mindede om Storbyen, her var den harmoniske Fred, der passede saa godt til hende og mig, for hendes og min Kærlighed — for vor Kærlighed.

Vi sad herude, til Solen gik ned, vi sad her paa vor lille Bænk ved Mosen.

Kirkeklokkerne ringer deres Lov ud i den glødende Luft, — ringer tre Gange for Gud Fader, tre Gange for Gud Søn og tre Gange for Gud den helige Aand.

Og Solen kaster sine sidste røde Straaler ud, Mosen begynder at dampe, og Dampene samler sig i store Taageflager, der dirrende svæver hen over, trækker sig sammen og vider sig ud.

Frøerne kvækker op, og fra Ellebuskene i Mosen Kanter klukker Nattergale.

Nu begynder den lyse Nat, — — — — — den lyse Nat.

Hun læner sit fine Hoved ind mod mig og lægger det paa min Skulder, hun stryger mig gennem Haaret, hun kysser mig paa Øjet.

Og vi taler ikke højt, vi sidder her tæt sammen og stirrer.

Naar man er grebet af noget skønt, er man stille.

Paa Himlen kommer den klare, hvide Stjerne frem, og ud over Nord ser man det lyse.

Det er Sommernat, den stille, lyse Nat.

„Kys mig,“ hvisker jeg.

Og hun kysser mig, — et af de lange Kys, der intet skjuler, og som næsten tager Vejret fra en.

Sommernat, Sommernat, naar saa Du større og renere Kærlighed end vor.
Lyse, fagre Nat.

„Nu maa vi hjem,“ hvisker hun.

Og vi kører, — Tusinder af St. Hansorme lyser op i Grøftekanten, hen over Vejen kravler Skarnbasen, — vi kører ind gennem Skoven og ad Strandvejen hjem.

Hun og jeg.

XXI.

Ved et Aftenselskab blev jeg præsenteret.
Fruen forestillede mig for hende, hun var ung Pige der i Huset.

Vi talte meget lidt sammen, — sagde det, vi skulde, — pænt Buk, forbindeligt Smil, — jeg havde hende ikke til Bords og var paa dette Tidspunkt ganske ligeglad.

Efter Bordet blev der danset.

Naar jeg er i en Balsal, naar den æggende Vals syder i Hovedet, flyver jeg i Tankerne let og adræt hen over Gulvet med en smuk Baldame, — kommer jeg virkeligt ud, er jeg ikke meget værd, og derfor lader jeg være.

Men det har altid moret mig at se andre danse, og nu i Aften havde jeg ikke Øjnene fra hende.

Hun dansede saa let og smukt, — den lyse, nedringede Balkjole klædte hende bedaarende, — hun hørte til den Slags Mennesker, der altid skaber Fest og Stemning om sig, — Herrerne flokkedes om hende, og hun var ikke af Gulvet hele Aftenen.

Til alle havde hun et elskværdigt Ord og kunde sige det paa en utvungen og frisk Maade.

Da Ballet var færdigt, og vi sagde Farvel, sagde hun til mig:

„De maa da have kedet Dem forfærdeligt i Aften, De har jo ikke danset en eneste Gang.“

Jeg svarede, — sikkert paa en klodset Maade — at jeg havde moret mig, fordi jeg hele Aftenen havde set paa hende og glædet mig over hendes smukke Dans.

Hun saa paa mig — lige ind i Øjnene, og det lige som vristedes fra hende:

„Jeg elsker at danse.“

Og jeg gik ud i den mørke Gade, hvor Sne dalede i store Flager.

Der var ingen Vogn at faa, og jeg frøs saa usigeligt i mine tynde, fine Laksko.

Da jeg kom hjem, laa jeg længe og tænkte paa hende.

Hvor var hun dog fin og smuk.

Da jeg som ganske ung Student kom til Byen, bruste mit Blod for alle de skønne Kvinder, jeg saa. Jeg skrev lange Breve til de ukendte, men bad dem aldrig om Stævnemøder eller aabenbarede nogen Tragten efter dem.

Jeg skrev til dem for at tolke for dem, hvilket Indtryk de havde gjort paa mig, og hvordan jeg ikke kunde blive træt af at se deres Øjne, — — eller hvad det nu ellers var, jeg havde forelsket mig i hos dem.

Jeg skrev Digte til dem, og jeg nød det at vide, at det, jeg nu skrev, vilde naa at komme dem for Øje.

Det var barnligt og fjollet, det vidste jeg, men jeg kunde ikke lade være.

Ligeledes kunde jeg ikke lade være — Dagen efter Ballet — at skrive til hende; jeg bad om Undskyldning, fordi jeg ikke havde bedt hende om en Dans, og jeg søgte paa en tilbageholden Maade at vise, at hun havde gjort et stærkt Indtryk paa mig, søgte at lade hende forstaa, at mit Hjerte krympede sig i Glæde ved at tænke paa hende.

Brevet blev langt, — fire tætte Sider — men jeg skrev det saadan, at der absolut intet var at svare paa, og jeg hørte heller intet.

Der gik lang Tid, inden jeg saa hende.

Et halvt Aar, tror jeg.

Men saa kom vi ved en Koncert ganske tilfældigt til at sidde ved Siden af hinanden; hun takkede mig i de smukkeste Vendinger for mit Brev, vi snak-

kede frem og tilbage, spøgte og lo og var optaget af den dejlige Musik.

I Koncertens 2. Afdeling var der en Symfoni af Beethoven.

Den blev udelukkende spillet af Strygerne, og den lød i sin storslaaede Sorg som en Festfanfare til alle dem, der lider Nød i Sjælen, for alle dem, hvis Livsillusioner er bristede.

Jeg lænede mig frem, som for bedre at høre, og jeg mærkede da, at hun sad og stirrede paa mig.

Ikke flygtigt, nej, hun stirrede og stirrede, som hun vilde trække mig ind til sig.

De to sidste Musiknumre hørte jeg ikke, — — jeg holdt hendes Haand i min — inde bag hendes Silkesjal, som hun havde ordnet, saa ingen kunde se noget.

Jeg mærkede, hvordan hendes lille Haand rykede, hvordan Pulsen bankede.

Det sirede gennem mig, og jeg bøjede mig over mod hende, skønt jeg knap vidste, om jeg turde.

„Jeg elsker — elsker Dig,“ hviskede jeg. Hendes Øjne straaede, hun greb mig fast i Haanden.

„Jeg elsker jo ogsaa Dig.“

Da vi gik fra Concerten, havde vi hinanden under Armen.

XXII.

Saadan lærte vi hinanden at kende.

Hun var forældreløs, Faderen og Moderen var døde, da hun var ganske lille.

Hun var opdraget hos en Tante, og hun havde været et Aar i det Hjem, hvor jeg første Gang traf hende.

Nu var hun for nogle Maaneder siden flyttet hen i et Pensionat, hvor hun i Ro og Fred kunde dyrke sit Violinspil, som hun fik Undervisning i paa Konservatoriet.

Gennem at være musikelskende havde vi vort første Følepunkt, men jo mere vi lærte hinanden at kende, jo flere Interesser havde vi fælles.

Vi mødtes til en Koncert, og vi gik sjældent ud om Aftenen uden for at høre Musik.

Skuespil havde vi ligesaa megen Fornøjelse af at læse hjemme.

Og vi sad meget hjemme.

Enten hun hos mig eller jeg hos hende.

Var hun hos mig, læste jeg højt for hende, var jeg hos hende, spillede hun Violin.

Saa smukt hun spillede.

Hun havde spillet, siden hun var syv Aar, og havde nu et umaadeligt Herredømme over sit Spil.

Hun var med i hver Tone, — hun gav sig helt hen.

Hun, der var saa forstandig rolig, blev lidenskabelig, naar hun hørte Musik — eller selv spillede.

Jeg ser hende for mig, naar hun stod med sin Violin, Øjnene halvt lukkede, røde Kinder, vibrerende Næsebor.

Hun spillede helst Beethoven.

Naar jeg var hos hende i Mørkningen, og hun ikke mere kunde se Noderne, fantaserede hun for mig.

Der var især een Aften, hvor hun spillede om os selv, spillede om vor Kærlighed.

Hun spillede al den brutale Længsel, al den klemte Lidenskab op i mig, saa jeg vildt attraaede hende.

Det flimrede rødt for mig, Blodet bruste vildt gennem Aarerne, og mit Aandedræt blev hedt og stærkt.

Jeg gik hen til hende, greb hende med Kraft om Haandleddet, fik vredet Violinen fra hende og overdængede hende med de hedeste Kys, pressede mig tæt ind til hende, borede mit Hoved i hendes Skød.

„Jeg vil have Dig,“ stønnede jeg.

„Vær nu rolig, vær nu rolig,“ bad hun, „Du skal pænt være fornuftig.“

„Jeg vil ha' Dig! det hjælper ikke! hører Du! jeg vil ha' Dig! Du ved jo, hvor højt jeg elsker Dig.“

Jeg vil ha' Dig!

Du skal ta' mig!

Du maa ikke sige nej til mig, Du maa ikke.

Lad mig blive Din, lad mig faa Dig helt!

Vis at Du elsker mig saa meget, at Du ikke vil nægte noget for mig; der er da ikke noget skønnere Forhold end at to, der elsker hinanden, saa meget som vi gør, ofrer sig helt for hinanden? Er der vel?

Du skal ikke være bange for noget, hører Du!

Aa, lad mig faa Dig, lad mig faa Dig,“ hulkede jeg.

Jeg kastede mig ned paa Divanen, borede mine sitrende Fingre i Pudren, rystede over hele Kroppen.

„Kom til mig,“ bad jeg.

Og jeg græd i min Lidenskab.

Hun tog Violinen og spillede de ømmeste Melodier for at trøste mig.

Hun spilled og spilled.

Spillede om vort fine, rene Forhold, spillede mig god, spillede mine Sanser i Ro.

„Hvorfor maatte jeg ikke faa Dig?“ spurgte jeg.

Hun satte sig ned hos mig, klappede mig paa Kinden, som jeg var et lille Barn.

„Du maa faa mig, min egen elskede, Du maa faa mig, — men ikke endnu.

Tro ikke andet end jeg ogsaa længes efter Dig og er opfyldt af de samme Ønsker.

Jeg længes saa usigeligt efter at eje Dig helt, efter at ikke noget skal være fremmed mellem os.

Men man maa beherske sig, man maa holde sine Lidenskaber i Tømme.

Og dog vil jeg sige Dig, at der er mangen Aften, jeg har ønsket, Du kunde blive hos mig.

Helt Du! — hele Natten!

— — —

Men jeg vil ikke!

Jeg vil ikke ødelægge min Brudegave til Dig, den har jeg værnet gennem hele mit Liv, til ham, der engang skal giftes med mig.

Og Gaven til Dig — Morgengaven — skal være min Uskyld, og jeg vil bede Dig aldrig mere at opfordre mig til at give Dig den.

Jeg længes efter, at Du skal faa mig, og har Du engang faaet mig, vil mit højeste Ønske være, at jeg kunde give Dig min Uskyldighed en Gang til.

Nu maa vi være fornuftige til vort Bryllup, og vi vil glæde os mere til den Nat, da vi kan være hos hinanden, sove i hinandens Arme.

Men der er ogsaa en anden Grund! — Jeg hader Usædelighed.

Jeg ved godt, at Du regner et frit Forhold for rent, men jeg er paa det Punkt meget gammeldags; jeg synes, at ethvert frit Forhold er usædeligt og ufornuftigt.

Hør nu mine Grunde, og Du vil sikkert give mig Ret.

Tæng Dig nu, at vi staar i Forhold til hinanden, og jeg efter nogen Tids Forløb mærker, at der vil blive Frugt af det, — hvad saa?

Vi kan gifte os, vil Du sige!

Ja, det kan vi, men tror Du ikke, Folk vil tælle paa Fingrene alligevel.

Her har vi vist et svagt Punkt, her kan man falde over os.

Pyt med Folk, tænker Du, lad dem sige hvad de vil, men det kan jeg ikke give Dig Ret i, da det aldrig er til Gavn at være i Folkemund.

Og sæt nu Du faldt fra.

Enten vi blev skilt, hvad jeg nu ikke kan tænke, — eller Du døde, — hvad saa?

Vilde Dit og mit Barn saa ikke være uægte? Jo det vilde!

For min egen Skyld kunde det i og for sig være det samme, men jeg vilde frygte den Stund, naar Barnet vilde begynde at spørge og forstaa.

Det maa være en skrækkelig Lod at være et Elskovsbarn, — al Ballasten for Livet maa være borte.

Men hvis vi leved i et frit og fornuftigt Samfund, hvor det uægte Barn var lige saa meget som det ægte, vilde jeg intet højere Ønske have, end at jeg — hvis Du var borte fra mig — havde et Barn med Dig.

Saa havde jeg altid noget af Dig, saa leved Dit

og mit Liv videre, saa kunde jeg maaske se Dine Ansigtstræk og Manerer overførte paa vort Barn.

Vore Minder er i sig selv smukke, men de er dog ikke det, som med Aarene at kunne sige, saadan var hans Stemme, saadan var hans Øjne, saadan — — — Aah, jeg kunde blive ved.“

Jeg kysede hende, saa hende i hendes store, sorte Øjne. „Jeg elsker Dig,“ sagde jeg.

Elskede, Elskede, Gid Du var blevet min! Jeg længes endnu mod Dig. Du har al min Lidenskab hos Dig i Graven, den Lidenskab, jeg aldrig fik tilfredsstillet.

Jeg elsker Dig, uberørte Ven, jeg længes mod at tage Dit døde Legem i min Favn, knuge Dig til mig, bore mit Hoved i Dit Skød og trykke Dine kolde Bryster mod mine hede Kinder.

Nu maa jeg standse, jeg er bleven vild i Tanken. Lidenskaben koger og syder i mig, det hamrer i mine Øren og flimrer mig for Øjnene.

Gid jeg kunde rive mig til Blods, saa Blodet kunde løbe fra Hjernen.

Jeg længes, længes.

Lidenskaben slider og gnaver i mig — — — og jeg er saa ene, saa ene med den.

XXIII.

Nu vil jeg ikke skrive mere om vort Samliv, det er kun at rippe op i Saar, men jeg vil tørt og uden Sentimentalitet berette om hendes sidste Dage, Dødsøjeblikket og de nærmeste Dage efter.

Hvis jeg saa har Kraft nok tilbage, vil jeg fortsætte med mine Stemminger til den Dag, hvor So-len sidste Gang staar op for mig.

XXIV.

En Søndag Morgen var vi staaet tidlig op, for at køre ud i Landet — helt op til Kysten — paa vor Cycle.

Det plaskøregnede.

Vi kunde ikke køre paa Asfalten, det var kun Vand og Vand, der i Strømme væltede over Gaden mod Risten, men vi naaede da drivvaade Stationen, fik løst Billet og vore Cycler indskrevet, for vi haabede, Regnen vilde holde op.

Vi kom ind i Kupéen og sad og saa mistrøstige ud paa den graa Himmel med de hvide og mørkegraa — næsten sorte — Skyer, der roligt og sindigt voxede op fra Horisonten.

„Det er ogsaa ærgerligt med det Vejr,“ sagde

hun, „hvis det ikke holder op at regne, tager vi hjem med næste Tog.“

Og Skyerne vældede op over og ud over.

„Nu klarer det,“ raabte hun pludselig. Og rigtigt, der gik ligesom Hul paa Skydækket, først stod det lidt og svajede, som det ikke kunde bestemme sig, men snart tog det en anden Retning, og Nordenvinden kom og fejede løs med sin store Kost.

„Nu faar vi Modvind,“ sagde jeg. „Saa meget desto bedre,“ svarede hun, „de sølle fire Mil kan vi sagtens overkomme, og det meste er jo gennem Skov, — men saa faar vi Medvind i Aften og kan maaske cycle hele Turen hjem.“

Naa, vi kom paa vore Cycler, — let nok gik det gennem Gribskov, men da vi kom ud paa det aabne Land, fik vi mærke Vinden.

Det var en væmmelig Blæst.

Vi asede og asede i vore Pedaler, blev gennemsvedte, Blodet pressede paa i Hovedet, saa vi blev kobberrøde, og Spyt klinede sig sejgt og klæbrigt fast i Ganen.

Og værre blev det, da vi kom ud paa Sandvejene.

Cyclerne gled ustandseligt i de dybe Spor, vi kunde ikke komme over den mindste Bakke.

Svedte og forasede naaede vi til Stranden, hvor Søen i store, hvide, vrede Bølger væltede ind mod.

„Jeg gaar i Vandet, lige med det samme,“ sagde hun.

„Lad være,“ raadede jeg, „vent, til Du bliver afkølet.“

„Skidt med det,“ sagde hun gemytligt, og snart efter saa jeg den hvide Arm og de hvide Ben kløve gennem Bølgerne.

„Kom herud,“ raabte hun.

„Nej, jeg vil vente,“ raabte jeg tilbage, „til lidt før Middag.“

Da jeg ved den Tid gik i Vandet, fik hun Lyst til at gaa i en Gang til, — og det gjorde hun.

Hele Dagen laa vi her i Sandet og dasede, lod Solen bage løs paa os, og den kraftige Søvind stryge over os.

Vi havde en dejlig Dag, og da Aftenen kom, kørte vi de otte Mil hjem paa Cyclen.

„Nu er jeg ligegodt træt,“ sagde hun, da vi sagde „God Nat“ til hinanden.

Hun var lidt forkølet, hun hostede lidt, men vi slog det hen i Spøg med et: „Det gaar nok over til i Morgen.“

Ingen af os vidste da, at det var sidste Søndag, vi var sammen.

XXV.

Tirsdag Aften kørte vi ud paa Amager, — ud til Dragør.

Vi gik ud paa Molen og satte os paa Bænken med de mange udskaarne Navne, hvor vi engang i Spøg havde ridset et stort Hjerte uden om vore Forbogstaver.

Ingen Steder har man en saa mangeartet Udsigt som her fra Molen, men man skal helst være her, naar Søen er spejlblank, — Bølger passer saa daarlign til Amagers skikkelige og flade Marker.

Ret ud for os kunde vi se Solen gliire i Vinduerneovre i Malmø.

Den flade Strankyst ind mod København prøvede at spejle sig i Vandet, og langt borte saa man Taarnene i Byen, indhyllet i en tung Varmeem.

Og Vandet, — det var saa stille, at vore Billeder, naar vi lænede os ud over Rækværket, saa's, som det var i det fineste Spejl, — var saa gennemsigtigt, at vi kunde se Sandormen dybt nede paa Bunden forme sine snegle lignende Tuer.

Vi stirrede og stirrede ned i det dejlige Vand, morede os over at se Vandmændene gople sig frem og over Hundestejlerne i deres rastløse Færden.

Nede ved den mossede Pæl, med de mange Muslinger, laa en stor Ulk saa roligt og ugideligt, som Varmen trykkede den.

Ude i Sundet gled store Dampere frem med den lange, hvide Skumhale efter sig, hvorover den tætte Røg laa sort og længe.

Hvor var her underskønt, — her paa Molen.

Vi sad her længe og stirrede ud, nød den milde,

stille Natur, den, der bringer en Følelse af Velvære frem.

Inde i Dragør gik Fiskerne og bødede de sorte, tjærelugtende Net, og paa de grønne, fede Marker vraltede Gæs, Gæs og atter Gæs.

Hvor man saa hen, var der Gæs. Da vi kørte forbi dem, løftede de alle paa een Gang Hovederne i Vejret og gav sig til at kagle og skrige, saa man skulde tro, at Fanden var i Dragør.

Tæt ved Vejen laa en stor Dam med grøn Andemad og gule Ællinger.

Vi stod af Cyclen og blev længe staaende og saa paa Ællingernes smaa travle Ben, naar de ringede rundt i Vandet.

Langs Vejen mod København blomstrede vilde Æbleroser.

Syrener og Guldreng vældede og væltede ud over Stakitterne og en berusende Duft af Jasmin blandedes med Rødkløvernes mildt vemodige.

Inde i Villahaverne dækkede man Aftensbordet, og ude bag Kongelunden gik Solen ned, stille og roligt, som den ikke kunde se sig mæt paa alt det skønne, den havde skabt.

„Er Du træt?“ spurgte jeg. „Jeg synes, Du sidder saadan og stønner i det.“

„Aa, det er intet, Du,“ svarede hun, „det kniber blot lidt med at trække Vejret.“

„Skal vi da ikke staa lidt af og sætte os i Grøftekanten?“

„Vist ikke nej,“ sagde hun, „saadan noget skal man ikke lægge Mærke til, og vi har jo kun en Mills Vej at køre endnu.“

Og vi kørte videre.

Tætte Sværme af smaa sorte Myg flimrede og flamrede rundt i Luften uden at komme af Sted, Svalerne satte sig til Hvile paa Telefontraaden og det var, som Høet duftede stærkere nu i Aftenen.

Pludselig saa jeg, at hun slog nogle underlige Slag med Cyclen.

„Jeg bliver saa daarlig,“ raabte hun, „jeg kan ikke styre, det sortner — — — Hjælp mig, Du! Hjælp mig!“

Jeg sprang af Cyclen og i det samme væltede hun, saa jeg lige naaede at gribe hende.

Hun faldt over i mine Arme og lyserødt Blod strømmede ud af Munden paa hende.

„Men hvad er det dog, hvad er det dog?“ raabte jeg.

„Jeg kan ikke mere,“ stønnede hun. „Læg mig ned og faa lidt Vand til mig, for jeg er saa tørstig, saa tørstig.“

Skynd Dig lidt, det brænder saadan i Munden paa mig, og jeg er bange for, at jeg skal kaste op igen.

Læg mig i Grøften, — — — jeg er saa træt, saa træt!

Men Du maa faa noget Vand til mig, saa gaar det nok over.

Vand, Vand, rigtig, rigtig hurtigt.“

„Jamen jeg kan da ikke lade Dig ligge her paa Vejen.“

„Du maa, Du maa, ellers kvæles jeg!“

Og i Forvirring løb jeg af Sted i Stedet for at tage Cyclen.

Jeg kom ind paa en Bondegaard, fik Vand og bad dem telefonere til Hospitalet.

Det varede nok fem Minutter, inden jeg kom tilbage.

Levede hun mon endnu?

Hun laa ganske stille, Ansigtet var blaasort.

Jeg bøjede mig ned over hende.

„Vand,“ hviskede hun, „fik Du Vand?“

Jeg fik rejst hende lidt, og hun slubrede en Mængde i sig.

„Det hjælp,“ stønnede hun, „lad os nu bare sidde lidt og puste ud, til jeg bliver rask, saa kan vi køre igen.“

„Nej, vi kan ikke køre ind,“ svarede jeg. „Jeg bad Folkene henne paa Gaarden, om de vilde telefonere efter en Vogn, og den maa snart være her.“

„Det er da ganske meningsløst,“ sagde hun, „jeg fejler jo intet,“ sende Bud efter en Vogn, fordi jeg kaster op!“

Hun rejste sig paa Hug, lagde sit Ansigt ind mod mit, — det var saa koldt og hvidt, og det lange Haar havde løsnat sig, og de smaa Hænder rystede.

„Hvordan har Du det?“ spurgte jeg.

„Godt,“ svarede hun, „jeg er blot saa tørstig.“

„Her er mere Vand.“

„Nej, jeg kan ikke faa mere ned, — jeg kan ikke — — — og jeg er alligevel saa tørstig.“

„Hold min Haand,“ bad hun. „Fortæl mig lidt

— — — sig det til mig, jeg holder saa meget af at høre.“

„Jeg elsker Dig, elsker Dig!“ hviskede jeg i hendes Øre.

Hun saa paa mig med sine sorte Kuløjne og sagde:

„Aa, hvor holder jeg meget af Din Stemme, hvor er den smuk og kærlig, — men det var jo ogsaa gennem den, at jeg blev forelsket i Dig — — — — — Jo, og saa Dine lange, nervøse Fingre!

Tænk Dig, dem lagde jeg Mærke til den Aften, jeg blev forestillet for Dig.

Men lad os nu rejse os lidt og spadserere til Vognen kommer, — man bliver saa træt af at sidde her paa Jorden, og jeg trænger til at strække Benene.“

Jeg hjalp hende op, men hun greb mig krampagtigt i Armen.

„Det er dog mærkeligt,“ sagde hun, „nu bliver jeg svimmel igen, — lad os hellere sætte os.“

Og idet jeg skulde hjælpe hende ned, saa hun ud over Vejen.

Hun rev mig i Armen, Øjnene stirrede vildt paa hende:

„Men hvad er dog det!“ skreg hun. „Hvad er

dog det ———— det der paa Vejen ———— det
 røde der ———— Blod!

Kom der Blod før?

Kom der Blod?

Saa meget?

Men, kære Du, var det Blod, jeg troede kun,
 det var almindelig Opkasten.

Var det Blod, Du?"

Og jeg græd, jeg kunde ikke lade være, jeg græd
 som et lille Barn.

"Det er Blod," hulkede jeg.

Naar en Sorg pludselig rammer, og Graaden
 kommer, er den ikke til at standse.

Jeg hulkede og hulkede.

Og hun — den syge — tog mit Hoved til sig,
 hun klappede mig med sine rystende, kolde Fingre.

— "Nu maa Du ikke tage saadan paa Vej, hør
 Du.

Det er maaske slet ikke saa slemt, man hører jo
 saa tit ————

Nej, nu maa Du værsgo være rolig, jeg kan ikke
 holde ud at se Dig græde."

Men jeg kunde ikke holde op — jeg var sønder-
 knust, alt var bristet for mig, alt hvad jeg havde le-
 vet for, skulde ikke være mere.

Jeg græd og græd, kunde intet Svar finde, alt
 var Graad og Graad.

— "Nej, Du," bønfuldt hun. "Du maa være
 fornuftig ———— ellers kommer ogsaa
 jeg til at græde.

Hvad maa Folk tro om os, hvis de ser os sidde
 saadan."

— "At det skulde ende saadan, at det skulde
 ende saadan," hulkede jeg.

"Det skal det jo heller ikke," trøstede hun mig,
 "det skal det slet ikke."

"Jeg er jo i alle Maader sund og rask, og fordi
 man spytter lidt Blod, saa behøver man da ikke
 straks at tro det værste."

Og jeg strammed mig op til at være i Ro, for jeg
 indsaa, hvor Synd det var over for hende at sidde
 saadan.

Jeg forsøgte at tale til hende, som det var ingen-
 ting hun fejlede, skønt jeg saa, hvor haabløst det hele
 var.

"Jo, det gaar nok over," sagde jeg, "men Du
 maa vist ligge i Sengen nogle Dage."

"Det kan ikke være noget med Brystet," sagde
 hun, "jeg trækker Vejret ganske smertefrit, og der
 er ingen Steder, det gør ondt."

"Det er nok en indvendig Rift eller saadan no-
 get," svarede jeg, "der skal ikke meget til, før det
 kan begynde at bløde."

Hun trak mig i Øret.

"Og saadan som Du tog paa Vej — Din stemme
 Dreng," sagde hun i Spøg.

„Jeg blev saa bange,“ sukkede jeg.

Og nu arbejdede Haabløsheden sig igen frem, jeg sagde til hende, hvad jeg maaske aldrig skulde have sagt:

„Jeg vil sige Dig en Ting, og det er min alvorlige Mening; jeg kan ikke leve, hvis jeg ikke har Dig mere. Hvis vi skal tages fra hinanden, og hvis det bliver Dig, der gaar bort, saa lever jeg ikke den Dag ud.“

Hun trykkede min Haand saa varmt og kærligt.

„Saadan maa Du ikke sige,“ sagde hun. „Saadan noget maa Du ikke sige, det maa Du ikke.“

Hun sad lidt og saa ud for sig, saa sagde hun til mig med sin kønne, alvorlige Stemme:

„Nu maa Du ikke svare paa det, jeg vil sige, før jeg er færdig med at tale, Du maa slet ikke afbryde mig.“

Hvis det nu er noget alvorligt, jeg fejler, og jeg ikke skal leve længer, saa hør min Bøn til Dig, og jeg besværges Dig ved vor Kærlighed, ved den lille Dreng, vi skulde haft, Du maa opfylde mit Ønske. Hør nu rigtigt efter, og husk, at det er min sidste Bøn til Dig.

Hvis jeg nu skal dø, maa Du ikke overile Dig! Du skal taalmodigt vente til Aarsdagen for min Død, før Du tager nogen Beslutning.

Maaske lærer Du at kunne leve uden mig, maa-

ske faar Du en anden Kærlighed, maaske — — — — — der kan jo være saa mange Ting.

Jeg vil ikke have, at det skal være den pludselige Sorg, der kommer over Dig, som faar Dig til at følge mig i Døden.

Du skal altsaa vente, — vente et Aar, før Du bestemmer Dig, nøje overveje alt, hvad Du vil gøre.

Hvis nu alt bliver ved at være søndret for Dig, hvis Du føler, at Du aldrig mere kan blive lykkelig og glad ved Livet, saa kom til mig.

Jeg vil længes efter den Stund, hvor Du kommer, og jeg skal staa lige inde bag den store Port til Dødens Rige og tage imod Dig med udbredte Arme.

— — — — —
Nu ved Du altsaa mit Ønske, og jeg ved, Du vil holde, hvad jeg har bedt Dig om.

Jeg ved det, og jeg vil ikke en Gang bede Dig love at gøre det.“

— „Jeg elsker Dig jo, og Du kan trygt stole paa mig,“ svared jeg.

— — — — —
Langt om længe kom Vognen — Vognen med den nederdrægtige Klokke, der maa kunne tage Livet af en døende.

XXVI.

Vognen kørte hende til Hospitalet, den kørte saa hurtigt, at jeg knap kunde følge den paa Cyclen.

Jeg var ganske tankeløs, da jeg kørte her bag, — alt havde overvældet mig saa frygteligt.

Naar man faar et Skudskaar, eller en frygtelig legemlig Lemlæstelse pludselig paakommer, tror jeg ikke, at man straks mærker nogen Smerte, og lige saa maa det være med det overrumplede Følelsesliv.

Følenerverne bliver vist for en Stund bedøvede, saa man ikke sanser Dybden af det, der er hændet.

Og nu her i min Jagen efter at følge Vognen, var jeg ganske blottet for al Tanke, — jeg tænkte hverken paa Blodet, paa hendes Bøn til mig eller paa vor brudte Fremtidslykke.

Det eneste, der optog, var at mase paa.

Bare mase dygtigt paa, saa jeg kunde være ved Siden af Sygevoognen.

Ved Hospitalet blev hun løftet ud, jeg havde troet, at jeg kunde faa Lov til at tale med hende eller blot høre, hvordan hun havde det.

Men det hele gik i saadan en Fart, at jeg kun saa hendes lange sorte Haar, der i den tykke Fleming hang ned over Baaren.

Da de bar hende op, vilde jeg gaa efter, men det maatte jeg ikke.

Jeg stod ganske fortvivlet her i Porten, vidste hverken ud eller ind.

Nej! — jeg maatte ind og høre til hende, — de maatte da kunde sige mig lidt, — om hun sov, eller hvad det var, hun fejlede.

En Sygeplejerske fortalte mig, at hun sov og ikke maatte forstyrres. Lægerne kunde ikke undersøge hende, før hun vaagnede.

Og jeg gik ned, ud af Porten, der faldt tungt i bag mig med et dumpt Bump.

Det var for mig, som dette Bump satte et Punktum mellem hende og mig, og jeg blev fra dette Øjeblik drevet i al den Sorg, som intet har mægtet at skille mig fra.

Men jeg haabede endnu det bedste, jeg vidste jo slet intet.

Den druknende klynger sig lige til det sidste i det Haab, at han vil blive reddet.

Jeg kørte hjem, kastede mig paa min Divan, hvor jeg laa ganske fortumlet.

Skrækken, Haabet og Fortvivlelsen havde trættet mig saadan, at jeg uden at vide af det faldt i Søvn, og jeg vaagnede først næste Formiddag langt op paa Dagen.

XXVII.

Det er saa mærkeligt at vaagne.

Jeg havde flere Gange Øjnene aabne, men jeg vilde ikke staa op, før Uret ringede.

Jeg laa, halvt i Søvn og halvt vaagen, og tænkte paa en Mængde forskellige Ting.

Det ene Øjeblik tænkte jeg paa, hvad jeg skulde bestille i Forretningen i Dag, det næste laa jeg og spekulerede paa, hvor hun og jeg skulde cycle hen i Aften.

Der bliver trukket en lang Række forskellige Billeder forbi, der saa underligt er blandet mellem hinanden — er det Drøm eller hvad? —

Vaagner Hjernen ikke paa en Gang, vækkes en af Cellerne et Øjeblik for straks igen at falde i Søvn?

Jeg synes, at jeg laa længe og tænkte paa mange forskellige Ting, før det slog ned i mig:

„Hun er jo paa Hospitalet, hun er maaske død.“
Paa Hospitalet svarede de paa mit Spørgsmaal om hun levede:

„Jo, hun lever endnu.“

„Har hun sovet i Nat?“

„I Gaar Aftes kastede hun Blod op, men ellers har Natten været god,“ svarede de, som de svarer tusind andre, ganske maskinmæssigt, uden en Gnist Følelse.

„Maa jeg ikke komme ind og se hende?“

„Nej, men De kan komme i Besøgstiden.“

Det var der godt to Timer til, hvad skulde jeg foretage mig i al den Tid?

Jeg satte mig ind paa en Restauration, læste en Masse Aviser uden at opfatte en eneste Linje af det, jeg læste.

XXVIII.

Hvor kan dog Ventetid være trodsende lang.

Her sad jeg Sekund efter Sekund, Minut efter Minut i næsten to Timer med den uvisse, nagende Sorg, — før jeg vidste ikke andet, end „at hun lever endnu.“

„Endnu, endnu,“ — hvad skulde det betyde? Aa, man skulde vel ikke hænge sig i et Ord fra en dum Natvaagerske; der var maaske slet ingen Grund til Ængstelse, om et Par Dage kunde hun være oppe, — — eller vilde hun aldrig komme levende ud fra Hospitalet?

Klokken slog ti, og den slog elve, nu var der kun en Time til, at jeg kunde komme ind til hende, — men hvor sneglede den Viser sig dog afsted.

Restaurationen blev fyldt af Frokostgæster, rød-fjæsede og ølmavede, de grinede og snakkede højt, saa man fik Lyst til at slaa dem i Jorden.

Da Klokken blev et Kvarter over elve, kunde jeg

ikke holde ud at sidde længer inde, jeg tog min Straahat og gik ud.

Det var stegende hedt, Asfalten flimrede i den brændende Sol, og man fik ondt i Øjnene ved at se frem for sig.

Paa Sidevejene med de støvede Kastanje træer laa Graaspurve og badede sig i Gruset.

„Det betyder Regn,“ siger de kloge.

Inde i den store Park fløj Sommerfugle i deres pragtfulde Solfarver.

De fløj hen og satte sig paa en af Sommerens mange Blomster, hvor de foldede Vingerne sammen og gemte deres Pragt, saa de i Ro og Fred kunde nyde den stærke Varme, der tung og tæt, som en mægtig Overdyne, laa ud over alt og alle, baade Sommerfugle og Mennesker.

Guldsmede fløj kvikke og glade rundt i Solen, der skinnede saa stærkt i de varmblaa Spindelvævsvinger, at de saa ud, som det var Solstraaler, der svirrede rundt i Luften.

Paa Gaden klaprede de magre Droskeheste af Sted, iført Straahat med røde Baand, og inde i den smalle Huskygge linede Folk sig frem, sveddrypende og med Hatten i Haanden.

Jeg satte mig paa en Bænk ud for Hospitalet og gav mig til med en Pind at tegne Figurer i det lette, tørre Grus.

Først en stor Halvcirkel, saa en Masse Sireger paa Kryds og tværs. —

Nu, da Besøgstiden nærmede sig, kom Folk og samlede sig uden for den store Port.

Der var ingen Samtalen, hver passede sit og sine Tanker.

En Sygevojn kom masende og kimende.

Porten blev smækket op, og nu trænger alle frem for at se, hvem der bliver baaret ud, og hvad der kan være i Vejen, — alt andet bliver glemt for dum Nysgerrighed.

Men Porten bliver smækket i for Næsen af dem alle, — og lidt efter kommer Vognen tilbage med Kusken grinende paa Bukken.

Det er ikke til at undres over, selv en Ligvognskusk kan vist finde noget humoristisk i sin Haandtering.

Men det er jo Danskernes Forret at kunne more sig, — skal der les, saa skal der les, skal der ikke les, saa les der alligevel.

Selv om andre tager Anstød af det, hvad saa? „Det rager ikke os.“

Vi er, hvad vi er!
Satans Karle.

XXIX.

Og Skaren foran Hospitalet vokser.

En gammel Mand kommer slæbende over Gaden og famler foran sig med sin Stok for at være sikker

paa, at det næste Trin, han skal gøre, ikke bliver hindret af en eller anden Ujævnhed.

Han naar Klyngen, ser sig om efter noget til at sidde paa, og da han opdager den ledige Plads ved Siden af mig, sætter han sig med et „Forlov“ ned.

Han ser lidt paa mig, og saa siger han:

„Ja, det kniber med Bentøjet, naar man bliver aldrende — — — og saa de Satans Øjne.“

Saa faar han sit snavsede, røde Lommetørklæde frem og tørrer sine „Satans Øjne“, hvorpaa han skutter sig mageligt tilbage paa Bænken.

„De skal vel ossen til Besøj?“ spørger han.

„Ja, jeg skal,“ svarer jeg lidt modvillig.

„Der kan man barestens se,“ siger han. „Saadan et ungt Menneske paa Sygebesøj, ja det er skutte fornøjeligt.“

Nu har jeg gamle Mand snart gaaet her et halvt Aar, hver evig enerste Dag.

Og hver Dag har jeg troet, at nu laa min gamle Madam derinde og var Lig, og jeg har altid maattet gaa herhen at spørge, for det er dog saadan sin egen Sag ikke at vide, om hun er himlet, for hun har lagt af sin Sot i lang Tid, og i Førstningen troede jeg ikke, det var noget, og hun skulde blive karsk, le-bendig og rørig igen, men det sku' der ikke blive noget af, for først ambeterede de Benet paa hinner, saa fløj en af Armene, og nu har hun snart lagt uden Arme og Ben i to Maaneder; man bruger jo det gamle Ordsprog: „Uden Hoved og Hale“, og det

passer immer ved denne Lejlighed — — —.“
Og jeg lod ham pludre løs, man kunde høre paa ham, at det var en Historie, han var vant til at fortælle, men jeg gad ikke høre paa ham, — jeg havde nok i mit eget.

Pludselig blev jeg opmærksom paa hans Snakken, ved at han sagde: „Ja, nu ligger hun og sirids med Døden.“

Jeg blev et Øjeblik ganske fra det, hans Ord var netop en Afslutning paa min Tankegang.

„Hvem?“ spurgte jeg.

„Min gamle derinde, det er jo hinner, jeg fortæller om.“

„Aa Herregud for Dem,“ sagde jeg.

„Det er der skutte noget at sige Herregud til,“ sagde han. „Gudskelov, kan man sige, for det er en hel Vederkvælgelse, at hun endelig kradsar af, for hun har lidt saa umanerligen og ukristeligen.“

Saa slog Klokkeren tolv, med Slag, der lød saa dumpe og sagte, som kun et Hospitalsur kan slaa.

Der gik et Ryk gennem alle de ventende, og jeg rejste mig.

„Ja, nu maa den vel snart sla,“ sagde den gamle.

„Den slog nu.“

„Aa ja, aa ja,“ sukkede han, „saa den er tolv nu, ja saa maa vi jo se at komme ind.“

Han greb fat i min Arm og trak sig op ved Hjælp af den.

„De tillader vel, at jeg støtter lidt paa Dem,“ bad han, „for det værker og drager altid i Benene, naar jeg har sat og skal rejse mig igen.“

Vi fulgtes ad til Porten, hvor jeg sagde Farvel til ham, idet jeg gav ham Haanden; men han beholdt den inden i sin knoklede Næve:

„Ja, saa Farvel da, go'e Herre,“ sagde han, „saa De skal op ad den Trappe, ja, jeg skal nu over i Pedemien, — men saa ska' De ha' saa mange Tak, baade for godt Følgeskav som for Deres venlige Bemærkninger om al min Nød og Sorrig. Man skulde være som Dem, rask til Bens og venlig, saa er det hele saa gemytlig.“

Ungdommen er idel Glæde og Liv i Kludene, og man har ikke andre Bekymringer end dem, man selv laver sig.

Og alle de Glæjer og Fornøjelser, Pigebørn og Kærestier, der er til.

Ja, der var sku Slav i 'en dengang.

Men nu, naar man er gammel, ja, jeg ta'r sku ikke Munden for fuld, naar jeg siger, at Satan og alle hans Misgerninger staar i vos, med samt Gigten og Ligtorne og nedgroede Negle og alt det Djævelskab, der er skabt til at pine og plage os.

Det eneste, der er noget værd, det er Minderne fra Ungdommen a', for dem er der Fut i.

Jeg siger Dig, hold Minderne klare, for selve Livet det er mangelunde, men det er ligefuldt noget Svineri.“

„Ja nu maa jeg desværre gaa,“ afbrød jeg utaalmodigt.

„Aa, det var sku en Skam,“ sagde han, „for jeg skulde lige til at fortælle Dem et Par komiske Episoder fra min Ungdom a'.“

Jeg blev da endelig af med det gamle Sludrechatorl; han sjokkede af Sted gennem Gaarden og jeg gik op ad Trappen til første Sal.

Her gik de næsten raske Patienter i deres lange blaa Kitler og hvide Hætter og snakkede glæde og fornøjede med deres besøgende.

Jeg kom hen til hendes Dør, den var ikke aaben som alle de andres.

Saa mange Tanker kan fare gennem Hjernen paa et Øjeblik.

Inden jeg bankede paa, forestillede jeg mig, hvordan han vilde blive, naar jeg kom ind til hende.

Hun vilde ligge lidt bleg i Sengen, med Hovedet højt og Tæpperne trukket helt op til Halsen, hun vilde med sine store Øjne følge Døren, idet den aabnedes, og naar hun saa, det var mig, vilde hun smile til mig.

Jeg bankede.

Trin lød derinde, var det mon hende, der allerede var oppe.

Døren aabnedes, og en Sygeplejerske kom ud.

„Jeg er Frøkenens Forlovede,“ sagde jeg.

Hun lagde sin Haand paa mig for at afværge, at jeg skulde gaa ind.

„Deres Forlovede sover,“ sagde hun og saa op paa mig med et Par store, forvaagede Øjne.

„Hvordan har hun det?“

„Meget, meget daarligt!“

„Hvad er det da, kan jeg ikke komme til at se hende, skal jeg nu vente igen i mange Timer?“

„Nej, Overlægen har sagt, at De gerne maa komme ind til hende, naar hun vaagner.“

— „Er der slet ikke noget Haab?“

„Ikke meget,“ svarede hun, „naar hun vaagner, vil vi staa overfor et muligt Vendepunkt, men hun kan ikke taale at miste mere Blod, for i Nat har hun kastet Blod op to Gange.“

Vi maatte give hende Morfin i Morges, og hun har sovet siden og vil ikke vaagne før i Eftermiddag ved Firetiden.

Kom igen til den Tid, jeg tør ikke være længere herude.“

Jeg gik, men nede i Porten fik jeg et Ildebe-
findende.

Det var som jeg skulde kaste op, min Mund fyldtes med vandklart, slimet Spyt, og Sved trængte ud af hver Pore paa mig.

Jeg maatte sætte mig, for det sortnede for Øjnene, og jeg sansede ingen Omgivelser.

— — — — —
Der var altsaa ingen Redning.

Hun, mit eneste, skulde rives bort fra mig, og jeg skulde blive alene tilbage.

Og jeg selv?

Nej, det vil ikke blive til at holde ud, jeg vil bede hende, om hun vil tage sin Bøn tilbage, saa vi paa een Gang kan blive begravet i samme Grav, for jeg har jo intet mere at leve for, ingen mere at tænke paa og intet, der kan optage mig.

— — — — —
Og Egenkærlighedens Følelse kom frem.

Tænkte jeg ikke mere paa mig selv end paa hende?

— — — — —
XXX.

Da jeg kom ud paa Gaden, sprang jeg op paa en Sporvogn, som jeg kørte med, lige til den naaede den store Skov, hvor jeg vilde spadsere omkring et Par Timer.

Jeg gik op over den store Slette til Jagtslottet med den herlige Udsigt, hvor jeg lagde mig i Græsset og faldt i Søvn, — jeg blev skræmt op ved en Jagen af lette Fødder.

Det var Skovens Dyr, jeg tror dem alle, der kom springende, — da de saa noget bevæge sig, bøjede de af i en stor Bue, og nu pilede de af Sted.

Klokken var halv fire, saa jeg maatte have sovet i et Par Timer.

Om en halv Time var det, at jeg igen kunde komme ind paa Hospitalet.

Jeg skyndte mig ned over Sletten, plukkede en Buket vilde Skov- og Markblomster og sprang op paa den først afgaaende Sporvogn, — men sikken et Stykke Vej, der var hærned, det tog næsten en halv Time, og Klokken var fem inden jeg naaede Hospitalet.

XXXI.

Jeg sad ved hendes Seng, ganske stille sad jeg, for hun sov endnu, med de tynde, blodløse Læber tæt sammenpressede.

Det tætte, sorte Haar laa bølged og krused i tynde og i fyldige Lokker ud over Hovedpuden og indrammede det marmorhvide Ansigt i det skønneste Iben.

Øjenlaagene var lukkede, rundt hæved de sig i Vejret, men de saa ud, som de var voksed fast og der ikke laa et stort, varmt, sort Øje inde bag. Den smukke, krumme Næse traadte ligesom skarpere frem, maaske fordi den blev fremhævet af de sorte Øjenvipper, der som en sort Skygge laa buet hed over den hvide Kind, der nu havde mistet sin Runding og var flad og indfalden.

De smaa, før fint lyserøde Øren var, som de var af Vox, helt gennemsigtige.

Det eneste, der viste lidt Liv, var Næsefligene, der bevægede sig svagt skælvende, og saa Hænderne, hvor Haandryggen nu og da blev strammet, saa man saa de tynde, blaa Aarer træde skarpt og stærkt frem.

Jeg sad ganske stille.

Uret slog sex.

„Nu maa hun snart vaagne,“ sagde Sygeplejersken. Jeg tog den lille Haand i min og holdt den ømt og forsigtigt.

Saa gik der en svag Krusning hen over Læben, en Trækning hen over Panden.

Hun lagde sig om paa Siden, men vaagnede ikke.

Længe endnu sad jeg og agtede paa den mindste Bevægelse.

Langt om længe aabnede Øjnene sig, hun laa og stirrede ud, men saa intet.

„Hvor har Du været?“ spurgte hun, som det var i Søvn.

Og Øjenlaagene sænkede sig igen.

Sygeplejersken rejste sig og sagde, at hun vilde gaa, saa vi kunde være alene sammen, men raadede mig til ikke at lade hende tale for meget og straks kalde paa hende, hvis der skulde ske noget.

Jeg sad nu ene med min Kære og holdt den lille Haand.

Pludselig mærkede jeg, at den trykkede min, trykkede den tre Gange.

Og nu saa hun paa mig, ikke med det glansløse i Øjnene fra før, nej, nu var der Liv, — nu saa Øjnene, og nu var hun vaagen.

„God Morgen,“ sagde hun og smilede kært og glad til mig, idet jeg bøjede mig ned over hende.

„Hvordan har Du det?“ spurgte jeg.

„Helt godt, Du! Jeg har sovet saa dejligt og synes, at jeg har haft godt af det, — men Du kan tro, at jeg var sløj i Morges, men naar jeg nu har faaet hvilet rigtig ud, saa kommer jeg mig nok hurtigt.

Der er da heldigvis ikke noget i Vejen med mit Bryst, — Lægen sagde, at det var en indvendig, lettere Blødning, og at der ikke var noget at være bange for, — den forskrækker saa meget lige straks, men det kommer af, at Folk har saadan en indgroet Angst for Blod.

Men jeg maa være meget forsigtig, der er ikke Tale om at cycle i de første Maaneder.“

„Men det gør da heller ikke noget,“ afbrød jeg, „der er jo saa mange kønne Spadsereture herinde, ud over de gamle Volde paa Christianshavn og Langelinie og Havnen, — alle Steder er her jo smukt.“

„Ja, vi skal rigtignok spadser,“ sagde hun, — „ogsaa ud i Parkerne; — men ved Du, hvad jeg sy-

nes, — jeg synes, vi i Din Sommerferie skulde lægge os ud i vor Kro ved Mosen, der er saa rart, og der kan jeg blive rigtig rask, tror jeg, saa jeg kan blive stærk og sund, til jeg skal være vor lille Drengs Moder.

Og saa kan det maaske være at — — — Næh, jeg vil ikke sige det, — — — næh! jeg vil ikke!

Det skal være en Overraskelse, jeg vil ikke en Gang sige, hvad det begynder med, men det er noget, Du har bedt mig saa meget om.

Men lad os nu se, jeg laa og tænkte saa meget paa det i Nat, og jeg har ogsaa drømt om det.“

— „Nu maa Du ikke tale saameget,“ sagde jeg. — „Jo, vist maa jeg det, der er saa meget, jeg skal snakke med Dig om, jeg har ligget og spekuleret saa mange Ting ud, som jeg skulde spørge Dig om. — — — — —“

Men er det ikke underligt, Du, jeg kan slet ikke komme paa noget i Øjeblikket, det var noget om vor lille Dreng, synes jeg.

Men fortæl Du mig nu lidt, — hvor har Du været henne, og hvad har Du bestilt, saa kommer jeg nok imens paa, hvad det var, jeg vilde tale med Dig om.“

Jeg fortalte hende lidt forskelligt, fortalte, at jeg havde været ude i Skoven og at jeg havde en lille Buket med, jeg havde plukket til hende.

„Hvor er den?“ spurgte hun.

„Her,“ sagde jeg og gav hende den.

„Aa, hvor er den yndig,“ sagde hun, „det er, ligesom den bringer Hilsen til mig fra alt det smukke derude.“

Saa tog hun hver Blomst ud af Buketten, saa paa hver enkelt og kærtegnede den.

„Ja, jeg har nu en Blomst til,“ sagde jeg, og saa gav jeg hende en mørkerød Nellike, den Blomst, hun elskede over alle andre.

Hun saa op paa mig med sine store, kærlige Øjne. „Tak, lille Du, hvor tænker Du dog paa mig,“ og hun satte sig op i Sengen, slyngede sine Arme om min Hals og kyssede mig.

Pludselig sank hun tilbage i Pudsen, de smaa Fingre greb krampagtigt fat i Lagenet, Aarerne i hendes Pande sprang frem.

„Blodet,“ stønnede hun angst. „Nu er det der igen, hjælp mig!“

Sygeplejersken kom ind og støttede hende.

Det gurglede i hende. Og saa kom Blodet, ikke mørkerødt og meget, nej, saa lidt, saa lidt, og det var ikke rødt, men af en snavset, gul Farve.

Hun boved sig ned i Pudsen.

„Aa, det er saa skrækkeligt,“ hviskede hun.

„Og hvis jeg nu skal dø, og jeg er saa bange, og jeg holder saa meget af Dig.“

Hun foldede sine Hænder og bad et Fadervor, saa varmt og inderligt, som jeg aldrig har hørt nogen bede.

„Vend alt til det bedste for os,“ sluttede hun.

Saa saa' hun op paa mig.

„Vor lille Dreng!“ hulkede hun.

Der kom stærk Sved frem paa hendes Pande, og hun trak Vejret med stort Besvær.

„Jeg elsker Dig,“ hviskede jeg til hende, men hun hørte det ikke.

Som et Lykkens Smil trak der over hende.

„Hør Klokkerne!“ jublede hun, „kan Du høre dem, — aa, der er Tusinder, der ringer for mig.“

Der gik et Ryk gennem hende, hun rejste sig i Sengen.

„Du skal faa mig!“ raabte hun. „Du skal faa mig, jeg er Din, og hvad Du beder om, skal Du faa.“

Jeg maatte med Kraft lægge hende ned i Sengen, jeg maatte holde stærkt fast paa hende, for hun slog om sig med Armene.

„Lig nu pænt stille,“ bad jeg hende.

Hun saa uforstaaende op paa mig: „Hvad er det, Du siger?“ spurgte hun, „Du maa tale meget højere.“

„Hvordan har Du det?“ raabte jeg.

— „Godt, lille Du,“ sagde hun blidt og næsten uhorligt.

Der kom en Læge ind i Stuen, han saa paa hende og rystede paa Hovedet.

Som i Nød skreg hun: „Hvad er det dog, I gør ved mig, I behøver da ikke at gribe mig saa haardt!“

Hun forsøgte at rejse sig lidt i Sengen, men hun kunde ikke.

Jeg trykked hendes Haand, den svared mig ikke, men Fingrene gav sig nu som til at spille hen over Lagenet.

Da jeg kyssed hende, mærked jeg, at Panden var kold og vaad, medens Læberne var ganske tørre.

„Aa, her bliver saa mørkt,“ stønnede hun, „tænd Lampen.“

En Vogn paa Gaden buldrede forbi, Øjenlaagene aabnedes og sænkede sig igen langsomt og stødvis, som en Dørlukker lukker en Dør.

Saa gik der en svag Skælven over hende, som Foraarsbrisen, der faar de friske Blade til at dirre.

„Hun er død,“ sagde Sygeplejersken.

Jeg rejste mig og stirrede paa den kære lille Pige.

„Er hun død?“

Panden var saa høj, Ansigtet ganske hvidt, Næsen underlig skarp, og de før altid fugtige og røde Læber var ganske flade og blege.

Hendes Øjne aabnede sig, hvor var det hvide hvidt, hvor var Pupillen stor.

Og en Taare sad i Øjet, — græd hun i sin Død?

Jeg saa hende ind i det sorte Øje, jeg saa mit Billede derinde, jeg ligesom saa vort Liv, det, der for os begge var udslukt.

Og jeg lagde min Haand paa hendes Bryst, — men hvad var dog det, Hjærtet bankede jo!

Vist bankede det!

Nej! hun er ikke død, det kunde hun da ikke være, naar det bankede derinde.

Hun sov bare!

Du kære, kære Gud, Du kunde ikke i Din altomspændende Godhed tage hende fra mig, Du vilde kun sætte os en Skræk i Livet, saa vi kunde se, hvor meget vi holdt af hinanden.

Og jeg lagde mit Øre mod hendes Bryst, jeg vilde høre, naar det begyndte at banke stærkere derinde, naar det varme, kærlige Hjerte igen kunde støde sine Strømme af det røde Blod ud i Legemet med lidt større Kraft.

For det bankede meget svagt derinde, men det bankede da.

Jeg hørte og hørte.

Nu var der lidt mere Kraft, syntes jeg.

— Og det banked, banked.

— — — — — Men det blev svagere og svagere, og til sidst laa jeg med mit Øre ved hendes Bryst, for at høre det næste Bank.

Men det næste Bank kom ikke.

Og Sygeplejersken lagde sin nænsomme Haand paa mig.

„Hun er død,“ sagde hun.

Jeg bad Sygeplejersken gaa et Øjeblik, for jeg vilde gerne være alene med min døde lille Pige.

Saa tog jeg den mørkerøde Nellike, jeg havde

givet hende, og lagde den mellem hendes Hænder, som jeg foldede.

Aftensolen kastede sine sidste gyldne Straaler ind, som for sidste Gang at faa Lov til at se hende, hende, der holdt saa meget af Solen og alt det lyse og lykkelige i Livet.

Den røde Nelike laa saa stille og rød paa det hvide Lagen, og det sorte Haar var sortere end nogen sinde før, her mod hendes døde, fine Ansigt.

Jeg skar en Lok af Haaret, og jeg lukkede hendes Øjne.

Idet jeg rørte dem, løb den store Taare, der sad i Øjenkrogen, ned over hendes Kind.

Stille Du, stille, stille, — Din elskede græder. Jeg lagde mig paa Knæ ned ved hendes Seng, og saa bad jeg saa ømt og varmt, jeg kunde, saa uendelig bedende bad jeg til Gud, om han ikke vilde tage mig til sig.

Fader vor, Du, der er i Himlen!

Jeg bad og bad, tiggede og tryglede.

Jeg, der aldrig som Voksen har bedt, bad nu.

Men den mægtige vilde ikke høre mig, og jeg har aldrig bedt ham siden og vil aldrig mere.

Da det blev mørkt, gik jeg fra min lille Pige, men først kyssed jeg den kolde Mund, — jeg klapped hendes ned over Haaret og lagde min Kind mod hendes.

Saa trykked jeg for sidste Gang hendes Haand, trykked den tre Gange, — de tre Gange, der betød: „Jeg elsker Dig.“

For vi elskede hinanden, — hun mig og jeg hende..

Jeg stod nede paa Gaden, stirred op mod alle Hospitalets Vinduer.

Bag hvilket laa hendes hvide Ansigt og var hvidt mod Værelsets Mørke.

Og jeg gik hjem, ganske rolig.

Men om Natten sov jeg ikke.

Jeg græd og græd.

Ikke hysterisk hulkende, nej, jeg græd roligt, som kun en dyb Sorg kan lade en græde.

Og for hver Taare voksede min Ro, saa den til sidst gled over i en Slags Følelse, der i de kommende Dage fik mig til at ordne alt vedrørende hendes Død paa en fornuftig Maade.

Jeg fik skrevet til dem, der skulde vide, at hun ikke var mere, jeg fik købt Kisten og fik sørget for Begravelsen.

Men naar Aftenen kom, gik jeg ud til Kapellet, hvor hendes sorte Kiste stod, og lagde tre mørkerøde Neliker paa Laaget, og naar jeg kom hjem i Seng, laa jeg og græd.

Men Øjnene græd sig i disse Dage tørre.

Ikke siden hendes Begravelse har min Sorg kunnet friske sig i Taarernes Bad.

Paa hendes Begravelsesdag stod en Præst bag hendes Kiste og bad et Fadervor, saa trevent og selvbehageligt, som kun en Præst kan.

Der blev kastet tre Skuffer Jord ned over hendes Kiste, hvorfor — er mig ubegribeligt, men det maa vel være noget, som Præsterne synes maa være Vorherre veibehageligt.

Men da de tre Skuffer Jord plumpede ned paa Laaget og ødelagde de smukke Kranse, var det, lige som det gav Ekko inde fra Kisten.

EFTERSKRIFT

OPGIVEN

KRUM Din Ryg, Du Yngling rank,
der er saa glad ved Livet;
at leve er kun haarde Bank,
og Lykke blir ingen givet.

Slaa Øjet ned, Du Yngling kæk,
hvem ved, om Du lever i Morgen,
hvem ved, naar alt det bedste er væk,
og Du sidder alene med Sorgen.

Slaa Kæresten fra Dig, før selv hun gaar
— i Morgen hun er hos en anden.
Du undgaar da at faa det Saar,
der maaske kan tage Forstanden.

I.

MANGE Maaneder er gaaet, siden jeg sidst satte Pen til Papiret.

Egentlig havde jeg troet, at jeg ikke vilde skrive mere, for det vilde jo kun blive en Gentagelse og Gentagelse om al min Sorg, men der er hændet mig flere Ting i de sidste Maaneder, som I maaske ikke forstaar, og da jeg nu i det straalende friske Foraar er blevet let i Sind og rolig, saa vil jeg give jer den Forklaring, som I endnu mangler.

Min Længsel efter hende er som altid, men nu er der kun faa Dage, til jeg skal mødes med hende. —

De fleste Mennesker ser med Frygt og Rædsel hen mod deres Død: „Hvor maa det være skrækkeligt, hvis man vidste den Dag, da man skal dø.“

Nu har jeg vidst Dagen for min Død i et Aar, og jo nærmere jeg kommer den, des roligere er jeg blevet, og jeg vil ogsaa ved Fortsættelsen af mine Skrivelser lade eder forstaa, at jeg lige til det sidste er ganske rolig og fuldt ud vidende om, hvad jeg gør.

Det bliver ikke meget, jeg vil skrive.

Jeg vil opridsse den vigtigste Begivenhed, der er hændet mig, og jeg vil nedskrive mine Tanker den

Dag, jeg gaar over i det ukendt evige, — over til hende.

Jeg maa begynde nogle Maaneder tilbage i Tiden.

Ved Julen, — ved selve Juleaften.

Sidste Juleaften var hun og jeg sammen.

Hun havde faaet min Nøgle til mit Værelse, for at bringe sine Gaver op til mig og dække Julebord.

Da jeg kom derop, stod der et Juletræ midt paa Bordet med mange hvide Lys og funkende Traade.

„Nøj, at Du kunde finde paa det.“

Hun havde syet en smuk Pude til mig, og jeg fik ogsaa et Bjørneskind, — stort og laadent.

I en lille Pakke laa en Slipsnaal.

„Gid jeg kunde være som den,“ sagde hun, „saa kunde jeg altid være hos Dig.“

Da vi havde givet hinanden vore Gaver, spiste vi vort Juleknaas, og saa tog hun sin Violin frem og spillede alle de gamle Julesalmer, slyngede dem ind mellem hinanden.

Jeg laa paa Divanen og røg, og hun stod foran og spillede.

„Spil „Dejlig er Jorden,“ bad jeg.

Og hun spillede den gamle Korsfaremelodi, spillede den fra Mol til Dur, fra Dur til Mol.

Hun satte sig hen hos mig, slyngede sine Arme om min Hals og kyssede mig.

Julelysene gik nu ud, et efter et.

Vi slukked dem ikke, de fik Lov til at brænde ud

af sig selv, — og til sidst brændte kun Lyset i Toppen af Træet.

Saa længe det holdt ud.

Men nu begyndte Flammen at blive lang. —

Mærkelige Skygger svang sig over Loftet.

Lyset kæmpede mod at slukkes — stærkere og stærkere, ivrigere og ivrigere.

Ved en kraftig Oplussen bøjede den sorte Tane sig ned over Holderen, og Blusset sank ned, som en Magt trak det.

Der lyste endnu et svagt blaat Lys i Bunden af Holderen, — et Øjeblik, saa var alt mørkt.

„Du er en rigtig lille Julepige,“ sagde jeg.

Nu er det Juleaften igen, — den Aften, hvor man helst er hos sine kære.

Igennem Gaderne skynder sig mange Mennesker, — nu maa de blive færdige med deres Indkøb, for snart skal Julebordet dækkes, og de mange Lys tændes.

Jeg har ogsaa et Juletræ!

I Fjor gav hun mig et, — i Aar vil jeg tænde Juletræ for hende.

Og Kirkeklokkerne ringer nu Julens Fred ind til alle.

Jeg er ude paa Kirkegaarden, og her i den sorte Dødens Have er alt hvidt.

Som med hvide Blade staar Træerne pynted, og
over alle Grave ligger Sneen tæt.

Op mod Kirken strømmer en tæt Skare. Mange
Børn er med.

Alle skal de høre „Glade Jul“ og Forkyndelsen af
Glædens Evangelium.

Jeg gaar ikke ind i Kirken, Julefredens Evange-
lium har jeg intet med at gøre.

Nej, hen til hende.

Vejen er næsten ikke til at gaa, — under Støv-
terne hober Sneen sig op.

Sjernerne og Maanen er fremme og Sneen glim-
ter i pragtfulde Krystaller.

En Solsort bliver skræmt ved mine Skridt, den
flyver skratende hen i en anden Busk, hvor den
sætter sig, saa Sneen drysser ned i store Flager.

Paa hendes Gravsted faar jeg plantet mit lille
Juletræ, sætter Lys paa og tænder dem.

Paa min Bænk ligger en Pude af Sne, jeg maa
børste den ren, før jeg kan sætte mig.

Nu holder jeg Juleaften med min lille døde Pige,
— og inde i Kirken falder et Sæt glade Barnestem-
mer i med: „Glade Jul — dejlige Jul“.

Jeg sidder og stirrer paa Lysene, jeg har tændt,
— hvor er de smukke med den hvide Sne, — jeg
drømmer mig ind i hendes og mit hyggelige Hjem,
hvor vi skal holde Juletræ for vor lille Dreng.

Mor gaar inde og tænder Juletræet, og for at
Tiden ikke skal falde ham for lang, fortæller jeg ham

en rigtig Julehistorie om Nisser og Ulve, Trolde og
Engle, — men nu maa vi holde op med den, for
Mor siger, at vi skal stille os op bag Døren —
— og saa, een, to, tre —
—
—

Og jeg bliver skræmmet op af mine Drømme,
ved at Klokkerne ringer Folk fra Kirke.

Uden at jeg har set det, er alle Lysene brændt
ud.

I Fjor holdt hun og jeg vor Jul sammen i en varm
Stue, i Aar holder vi den paa Kirkegaarden, men
hvor vil vi holde den næste Aar, naar vi er sammen
igen.

Da jeg gaar hjem, er Gaderne tomme, men alle
Husene sraaler med festligt oplyste Vinduer.

Hjemme har jeg det koldt og trist, jeg tager Sal-
mebogen frem og læser nogle Julesalmer, falder i
Søvn og bliver vækket ved, at en Stemme hvisker
„Glædelig Jul“ i mit Øre.

Jeg farer op — Blot jeg havde drømt lidt længere.

II.

Nogle Dage før Nytaar kaldte min Chef mig ind paa sit Kontor.

Da jeg gik derind, frygtede jeg, at han skulde have faaet noget at vide, og at jeg nu skulde høre, hvor ondt han havde af mig, og hvor levende han tog Del i min Sorg.

Heldigvis var min Frygt ugrundet.

Han vilde give mig fri i nogle Maaneder, da han syntes, jeg var blevet saa nervøs, og han spurgte, hvad der var Grunden.

„Der er megen Sjælesygdом i vor Familie,“ sagde jeg.

Han opfordrede mig nu til at tage paa Landet et Par Maaneder, se at komme til Kræfter, glemme mine Nerver og komme tilbage med min gamle Sli-derhelsen.

Selvfølgelig skulde jeg faa min Gage fuldt ud.

III.

Jeg tog ud til min Fødeby, ud hvor mit kære gamle Hjem laa.

Jeg bliver altid i en underlig vemodig Stemning, naar jeg er her, hvor de lykkelige Barndomsdage randt.

Jeg staar midt i den firlængede Gaard med den mægtige Kastanje, som jeg havde fortalt hende saa meget om, — hvor glædede hun sig engang til at komme til at se den i Blomst, med alle de tunge, gulhvide, rødeplettede Klaser.

Hvor er alt blevet forandret herhjemme, — intet er som i Faders Tid.

Huset er lejet ud, jeg kan ikke komme ind i de Stuer, hvor jeg tilbragte mine Barneaar.

Her gaar nu fremmede Mennesker, der ikke aner den Poesi, der kan strømme ud fra Væggene af en gammel Købmandsgaard, hvor Slægtled efter Slægtled lige til Faders Død forøgede de mange Minder.

Inde i den store Stadsstue med de gamle Familieportrætter sad Fader i sin højryggede Lænestol og saa ud over.

Om fem Minutter vilde Vognen komme, der skulde bringe ham til Sygehuset, hvorfra han aldrig kom tilbage.

Hans Øjne flakkede rundt i Stuen, de saa og saa og blev ved at se paa alt det, som de aldrig skulde se mere.

Han rejste sig, saa paa os Børn med sine kærlige, trofaste Øjne, lagde sin Haand paa vore Hoveder og velsignede os.

Saa gik han grædende ud til Vognen.

Og den gamle Gaard er forandret, man kan mærke, at der er kommet Penge til Huse.

I Faders Tid, hvor det kneb svært, kunde Græs faa Lov at gro imellem de toppede Brosten, kunde man nøjes med en gammel Vandpost, blev intet forandret, alt stod som fra Faders Bedstefaders Tid.

Nu er her fint brolagt, Tagstenene paa Længerne er ikke sorte og mossede, de straalere mod Himlen i det mest vrælende rødt. Alt bliver moderniseret, — men Poesien gaar bort, kun enkelte bærer endnu Minderne om den gamle Tid i sig.

Ud fra et Skur kom Faders gamle Hund, rygende og slunken.

Da den saa mig, logrede den med Halen, løb hen til mig, strøg sig op ad mig og slikkede mine Hænder og saa op paa mig med et Par forladte, tungsindige Øjne.

Ingen kærtegnede den mere, ingen brød sig om den, og det var dog den, der løb lige bag Faders Kiste, da han blev kørt til Kirkegaarden.

Meget, meget er forandret, Minderne, der gemte sig i hver Krog, flyver grædende bort, kyste og jagede af unænsomme Hænder.

Oppe i den store, gamle Have, som min Bedstefader anlagde, er heller intet skaanet.

Han, der selv plantede hvert Træ, vil, paa sine natlige Vandringer gennem Haven, sikkert ryste sorgfuldt paa Hovedet, og han vil skynde sig tilbage til sin Grav.

Men næste Aften trækker igen den gamle Have ham til sig, han kan ikke undvære den.

Han kommer i en gammeldags, brun og langskømer, Frakke, med store Flipper og en blød Hat ned over Panden.

Jeg har set ham flere Gange.

Han vandrer langsomt af Sted med den ene Haand paa Ryggen.

Men han vil ikke skræmme nogen, hvis man kommer, bøjer han ned ad en anden Gang, eller ogsaa er han pludselig forsvunden.

Han undgaar i sin Død at komme sammen med nogen, som han ogsaa undgik det, da han levede.

Han vilde aldrig tale med nogen, og da nogle paatrængende engang kom ind i Haven, lod han Trommen gaa i Byen og forbød alle Adgang til hans Enemærker.

Nu er her skovet ud blandt hans gamle Træer.

Hvor der før stod en stor Ædelgran, knejser nu en Tøjpind i Vejret i rolig Majestæt.

Birkegruppen, som Fader plantede og var meget stolt over, staar mærkeligt nok endnu, selv den lille Eføj, som min Søster plantede i et af Træernes frø-nede Huller, vokser endnu.

Og jeg gaar op paa Højen med den prægtige Udsigt over Fjorden.

Her gik Fader op hver Aften, naar Solen gik ned, og blev det en Nat Tordenvejr, fik han os Børn ud af vore Senge, — vi skulde med ham paa Højen, for at se de store Lyn lyse ud over Himlen og høre

Tordenen, naar den gav Ekko fra den store Skov med de høje Bakker.

Alt er fremmed nu, der er intet tilbage af Aanden fra Faders Tid, den, der med blød og forsigtig Haand tog paa alle Minder og saa paa det skønne, der var, med store, forstaaende Øjne.

Selv den lille By er blevet anderledes, lidt moderne, tror jeg.

Her er Gas- og Vandværk, Asfalt paa Fortovene, — men alligevel er det en Ravnekrog som altid.

Folk er mere sladdervorne og misundelige end andetsteds.

Trods alt, der er intet Sted, jeg elsker som min Fødeby, — dens Omegn staar for mig som Indbegrebet af alt skønt.

Naar man ser ud over Fjorden med de høje, skovklædte Bakker, er det, som man var ved en norsk Fjord.

Hun og jeg talte tit om, at vi, naar vi fik Raad, skulde bygge os en Villa og lægge den paa den store Bakke, der som en Pynt strækker sig ud i Fjorden.

Bakken, hvor Kaprifolier slynger sig op ad de vilde Roser, Bakken, hvorfra man har Udsigt til tre Byer.

IV.

Jeg gik op paa Byens Kirkegaard for at se Faders Grav.

Her oppe var da alt som i gamle Dage, selv Kirkeuret stod endnu paa halv elleve, som det har staaet saa længe, jeg kan huske.

Og ind i Kirken gik jeg, Kirken, hvor Fader og Moder trofast hver Søndag vandrede Haand i Haand op til deres Stol, der var lige under Prædikestolen.

Jeg satte mig herind nu.

Hvor er der dog en underlig Stemning over en tom Kirke.

Her er koldt, den mindste Lyd runger ud under de høje Hvælvinger, de hvide Vægge stirrer én stift i Øjet, — og det er, som man er trængt ind paa Dødens Enemærker, hvor man ikke føler sig velkommen.

Man kan pludselig i Angst vende Hovedet, fordi man synes, at der er nogen bag.

Lige her ud for stod Faders Kiste.

Jeg syntes, jeg hørte den gamle Præst staa og holde sin sjælden gribende og formskønne Tale over Fader.

Og mange Minder og Tilskikkelser stod for mig, men efterhaanden borede min egen Modgang sig gennem Vrimlen, og stod nu for mig saa vild og frygtelig som nogensinde.

Pludselig, jeg ved ikke, hvad der fik mig til det, men jeg gik op til Alteret, truede med Hænderne op mod Altertavlen, hvor Jesus ligger i Gethsemane Have og beder: „Herre, tag denne Kalk fra mig.“

Jeg truede mod ham, skreg:

„Forbandet!“

Dybt nede fra Kirken ringede et mægtigt „Forbandet!“ mod mig.

Jeg fo' r sammen, vendte mig om, — aah, det var kun Ekkoet.

Jeg vilde have fortsat min Forbandelse, men da jeg saa op, er det for mig, — selv nu mange Maaneder efter, — som om Jesusbilledet drejede Hovedet mod mig og saa paa mig.

Men det var ikke Jesus' mørkblaa Øjne, der saa, — nej! det var et Par kulsorte — hendes.

V.

Fra det Øjeblik ved jeg, at jeg blev uklar, hvis jeg da kan nøjes med det Udtryk.

Der er intet rigtigt, jeg ved Besked paa fra de nærmeste 4 Maaneder.

Jeg husker en stor Bygning med høje graa Mure og en dejlig Have, hvor der gik mange mærkelige Mennesker.

Jeg ved nu, at det var en Sindsygeanstalt, og jeg takker Gud paa mine Knæ, at han ikke holdt mig længer derinde, end jeg nu kan være i Stand til at møde hende den Dag, vi har aftalt.

Nu er vi midt i Juni, der er Foraar og Skønhed i alt.

Træerne staar lyst grønne, og Fuglene synger som aldrig før.

Over mit Sind er der kommet en uforklarlig Ro, det er, som Foraaret har drevet alt det syge bort fra min Hjerne.

Det er dejligt at leve, men det bliver for mig bedre at dø.

Jeg er fuldkommen klar over, hvad jeg vil, og jeg gaar i Døden med oprejst Pande.

Ikke en Nerve længes efter at leve længer.

Naar man ved, man skal dø, og det ved alle, hvorfor saa krympe sig for Døden, den tager jo een alligevel.

Der er intet at frygte, Døden giver ingen Smerte. Naar man mærker, man skal dø, skal man dø som et Mandfolk.

Paa en Maade er jeg lidt heldigere stillet end mange andre.

Jeg glæder mig til at dø, ja, jeg længes.

Der er intet, der kan skuffe mig; hvis der intet Liv er efter Døden, ja, saa er man færdig, saa vil man ikke lide af syge Tanker, vilde Længsler.

Men hvis der er et Liv efter Døden, saa skal jeg være sammen med hende.

Og hvorfor skulde Gud ikke tage mig til sig, jeg har vist ikke været værre end saa mange andre.

Jeg har tvivlet paa Gud, det har jeg, men hvis Gud er fornuftig, vil han da let kunne forstaa, at man ikke slubrer alle hans Ord i sig uden den mindste Kritik.

Men Gud, den velvise og hjertensgode, vil nok tage mig til sig, og han vil trykke hende og mig til sin Favn.

VI.

Da jeg blev rask og kom tilbage, bad jeg straks paa Kontoret om min Afsked.

„Hvorfor dog?“ spurgte man.

„Jeg kan ikke holde ud at gaa op af Mennesker, der ved, jeg har været gal.“

De vil ikke støde mig, det ved jeg, men jeg vil altid tro, at de i deres Samtaler med mig ikke taler rigtigt ud, fordi de gør sig Umage for at komme uden om det kildne Punkt.

Jeg fik min Afskedsbegæring bevilget, og jeg er fri Mand.

Naar jeg nu skal tage mig af Dage, vil det blive ved Gift — Opium, tror jeg.

Jeg vil ikke skyde mig.

Det er saa brutalt, Hjernene med alle dens kostbare Celler skal ikke ødelægges.

Hænge mig vil jeg heller ikke, — for jeg har engang set en hængt Mand.

Øjnene var traadt ud af Hovedet, og Tungen hang sorteblaa og tyk ud af Munden og var næsten overbidt.

Nej, Gift er godt.

En rigtig langsomt virkende, saa kan Livet sive roligt ud, saa ingen mærker noget.

Naar Pigen næste Morgen kommer ind i mit Værelse med Te, vil hun finde mig liggende kold paa Divanen, mine Læber vil være blaa, og Fraade vil sikkert staa mig om Munden.

Hun vil blive forskrækket, — gid jeg kunde staa bag Skærbrættet og se den Forestilling.

Jeg skriver roligt om det, det er ingen falsk Ro, for jeg frygter ikke det ringeste, — ej heller det største — jeg føler alt som en Befrielse.

Jeg har nøje gennemtænkt alt, og jeg har efter fattig Ævne forsøgt at lade eder forstaa, at jeg ved fuld Bevidsthed gaar i Døden for at mødes med hende. Hvis der ikke er noget bag Døden, kan jeg ikke blive skuffet, — men jeg haaber til mit sidste Sekund paa et evigt Liv.

VII.

Nu, de sidste Minutter af mit Liv, nedskriver jeg mine Tanker.

Jeg har i de sidste Dage drukket en Mængde Sprit og røget mange, mange stærke Cigarer, — det er ikke for at dulme Angst, — kun for at faa Tiden til at gaa.

I Dag for et Aar siden døde hun, og nu i Dag skal jeg mødes med hende igen.

Jeg var i Formiddags ude ved hendes Grav, hvor jeg lagde en mørkerød Nellike og hviskede ned til hende:

„I Aften kommer jeg.“

Opiumet staar her ved Siden, men forinden jeg drikker det, vil jeg bede jer, der stod mig nær, om I vil sørge for, at jeg bliver gravet ned i samme Grav som hun.

Her ligger en Konvolut med Nummeret paa hendes Gravsted, og hvis I vil sætte en Sten paa, saa skriv paa den: „Her hviler to, der elsker hinanden.“ Ikke elskede, for vi elsker jo selv i vor Død hinanden.

Til Slut vil jeg bede jer alle, om I vil tilgive det ved mig, I ikke syntes om, og kun tænke paa det, som I holdt af.

Jeg vil ønske for eder alle, at Livets Lykke maa

skinne paa jer, og at I maa faa en blid og rolig Død, lige saa rolig som min bliver.

Hvis Gud er, og jeg skal staa for hans Ansigt, vil jeg bede ham skænke eder sin Velsignelse.

Ingen bitter Følelse besjæler mig, alt, hvad der er godt og smukt i det dejlige Liv, tænker jeg paa.

Og nu Farvel til eder alle.

Farvel, Farvel allesammen, og Lykke for eder alle.